

Scinteia tineretului

ORGAN CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI COMUNIST

ANUL XXVI, SERIA II. Nr. 6465 | 8 PAGINI — 30 BANI | SIMBĂTĂ 28 FEBRUARIE 1970

PLENARA COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI COMUNIST

Uzina de aluminiu din Oradea. Această modernă unitate industrială este deservită de numeroși tineri muncitori. Vă prezentăm o imagine din secția „Măcinare”.
Foto: C. CIOBĂȚĂ

- IN PAG. A 6-A
- De la OM la OM — de ION BĂIEȘU
 - Dialoguri în Muzcul Imaginar — de ION HOBANA
 - Arhiva de la Nürnberg (IV) — de SERGIU VERONA

In zilele de 26 și 27 februarie a avut loc plenara C.C. al U.T.C. cu următoarea ordine de zi:

1. Informare asupra rezultatelor obținute în anul 1969 în mobilizarea tineretului la îndeplinirea sarcinilor economice și măsurii stabilite în acest scop pentru anul 1970 în industrie, agricultură, construcții și în organizarea acțiunilor de muncă patriotică.
— raportor: WALTER IOSIF — secretar al C.C. al U.T.C.
2. Activitatea culturală de masă desfășurată de U.T.C. în rândurile tineretului.
— raportor: POPESCU ION — secretar al C.C. al U.T.C.
3. Informare asupra activității sportive și de pregătire a tineretului pentru apărarea patriei.
— raportor: ANGELESCU MIRCEA — secretar al C.C. al U.T.C.
4. Informare asupra activității internaționale a U.T.C.
— raportor: NICOLCIOIU VASILE — secretar al C.C. al U.T.C.

La plenară au participat membrii și membrii suplimanți ai C.C. al U.T.C., membrii comisiei centrale de revizii. Au participat, de asemenea, ca invitați reprezentanți ai unor organizații obștești și instituții centrale, activiști ai C.C. al U.T.C., secretari și șefi de secții la comitetele județene ale U.T.C., ziariști ai publicațiilor centrale și pentru tineret.

In cadrul lucrărilor plenarei au luat cuvântul tovarășii: Badea Dumitru, Derban Liviu, Baicu Milea, Pop Dorin, Lepădaș Ilie, Trimbiteș Eugen, Manta Filofteia, Stoica Aurel, Ciocan Nicolae, Romoșanu Ioana, Faur Viorel, Kraus Martin, Lipschner Nicolae, Rab, Ștefan, Popescu Ion, Heljoni Dionisie, Iliescu Ilieana, Mirk Ladislav, Dragomir Ion, Sandru Cornel, Chirilă Constantin, Pravăț Dumitru, Scănelu Cristian, Eliad Nicolae, Cucu Bujor, Bucur Ion, Leșan Grigore, Pătrășu Gheorghe, Marinide Dan, Cirig Vasile. De asemenea au mai luat cuvântul Ion Lucian, artist emerit, directorul Teatrului „I. Creangă”; Dinu Cernescu, regizor; Nicolae Oniga, șef de secție la Consiliul Central al U.G.S.R.; Ion Moraru, vicepreședinte al C.S.C.A.; colonelul Lucian Ionescu, Anghel Alex, președinte al C.N.E.F.S. și ION ILIESCU, prim secretar al C.C. al U.T.C.

Plenara a adoptat un plan de măsuri privind îmbunătățirea activității culturale-artistice și distractive în rândurile tineretului.

In încheierea lucrărilor plenarei a luat cuvântul tovarășul GHEORGHE PANĂ, membru al Comitetului Executiv, al Prezidiului Permanent, secretar al C.C. al P.C.R.

- IN PAG. A 4-A:
- ### ȘTIINȚA
- Lupta contra orbirii
 - Confectionarea ochilor artificiali
 - Copii în retortă?
 - Genetica împotriva leucemiei
- IN PAG. A 5-A:
- Atelierul lui Hefaiostos: ADINCIMEA SUPRAFETELOR de Ilie Constantin
 - Vernisaje posibile: GH. PATRAȘCU
 - Intinire cu capodopera: PROMETEU — de Virgil Brădăjeanu

TOVARĂȘUL LEONTE RĂUTU A ÎMPLINIT 60 DE ANI

Comitetul Executiv al Comitetului Central al Partidului Comunist Român a adresat tovarășului Leonte Răutu, membru al Comitetului Executiv al C.C. al P.C.R., vicepreședinte al Consiliului de Miniștri, următoarea scrisoare cu prilejul împlinirii vârstei de 60 de ani.

Dragă tovarășe Răutu, Comitetul Executiv al Comitetului Central al Partidului Comunist Român îți adresează calde felicitări cu prilejul celei de-a 60-a aniversări a zilei de naștere.

Aderând din tinerete la mișcarea revoluționară a clasei muncitoare, ai luat parte activă la lupta condusă de Partidul Comunist Român împotriva exploatării și asuprii burghezo-moșieresti și a fascismului, pentru libertatea patriei și instaurarea puterii populare, iar în înaltele funcții încredințate de partid după eliberarea țării ai adus și aduci o contribuție de seamă, alături de tovarășii din conducerea partidului și statului, la elaborarea și înlăuntrirea liniei politice marxist-leniniste a partidului pentru edificarea socialismului în România, pentru dezvoltarea prieteniei și colaborării frățești cu țările socialiste, pentru întărirea unității și coeziunii forțelor progresiste și antiimperialiste, pentru înțelegere și pace între popoare.

Îți dorim, dragă tovarășe Răutu, ani mulți și fericiți, sănătate și noi succese în muncă!

COMITETUL EXECUTIV AL COMITETULUI CENTRAL AL P.C.R.

Comitetul Executiv al C.C. al P.C.R. a oferit, vineri după-amiază, o masă tovarășească cu prilejul celei de-a 60-a aniversări a zilei de naștere a tovarășului Leonte Răutu, membru al Comitetului Executiv al C.C. al P.C.R., vicepreședinte al Consiliului de Miniștri.

Au luat parte tovarășii Nicolae Ceaușescu, Ion Gheorghe Maurer, Emil Bodnaru, Paul Niculescu-Mizil, Gheorghe Pană, Iie Verdet, Maxim Berghianu, Constantin Drăgan, Janos Fazekas, Petre Lupu, Manea Mănescu, Dumitru Popescu, Gheorghe Stoica, Vasile Vilcu, Ștefan Voitec, Iosif Banc, Petre Blajovici, Mihai Gere, Ion Iliescu, Ion Ioniță, Vasile Patilinet, Ion Stănescu, Mihail Marinescu, Ion Pășan, Chivu Stoica, Mihail Dalea.

Tovarășul Nicolae Ceaușescu a felicitat călduros pe sărbătorit în numele Comitetului Central al Partidului, urându-i sănătate și mulți ani. Subliniind contribuția pe care tovarășul Leonte Răutu a adus-o, alături de ceilalți membri ai conducerii partidului, la elaborarea și înlăuntrirea liniei generale, marxist-leniniste a partidului nostru, de dezvoltare socialistă a țării noastre și la proiectarea ei, a felicitat pe sărbătorit și pe tovarășii săi (Continuare în pag. a VII-a)

COORDONATELE propagandei tehnice

Intre problemele aflate în atenția plenarei C.C. al U.T.C. din 10—11 octombrie 1969, propagandă tehnică a ocupat un loc distinct. Din necesitatea de perfecționare a cadrului organizat pentru transmiterea noutăților tehnico-economice în rândul tinerilor, pentru valorificarea acestora în producție s-au precizat mai bine funcțiile propagandei tehnice adresată tineretului, au fost conturate o serie de forme noi destinate, alături de cele deja tradiționale, să asigure creșterea bagajului de cunoștințe tehnice, științifice și economice ale lucrătorilor din economie.

Au trecut de la plenară mai multe luni. S-au constituit, la nivelul Comitetului Central și al organelor teritoriale, sectoare cu problemele propagandei tehnice menite să imprime un curs accelerat activității în acest domeniu. Ne propunem, în cele ce urmează să prezentăm o seamă de aspecte reflectând eforturile pentru realizarea măsurilor stabilite.

Convorbire cu tov. VLAD GALIN, șef de sector la C. C. al U.T.C.

— Așa cum s-a subliniat și la plenară, acțiunea de propagandă tehnică — concepută ca o sumă de mijloace, de forme și metode — exercită în primul rând o funcție de informare a tineretului. Cui și cum i se adresează?

— Aș vrea să accentuez faptul că noi, pornind toată de la indicațiile plenarei, sintem preocupat să folosim propaganda tehnică și al celor aflați în situația de a-și alege o meserie, ca mijloc de perfecționare profesională a tinerilor din producție și, nu în ultimul rând, pentru valorificarea capacității creative a tinerilor a specialiștilor în mod deosebit.

Cit de necesară este intensificarea eforturilor pe aceste coordonate mi se pare înut și în sistăm. Programul de dezvoltare economică și socială a țării adoptat de Congresul al X-lea al partidului reprezintă cel mai hotărâtor argument cu privire la exigențele în pregătire și disciplinarea profesională a tineretului din economie, indică clar și precis perimetrul cunoștințelor, bagajului deprinderilor pe care trebuie să le stăpânească toți cei care lucrează sau vor lucra într-un domeniu sau altul al economiei naționale. De aici rezultă și obligația actualizării permanente a documentului în care acționăm, strângându-l.

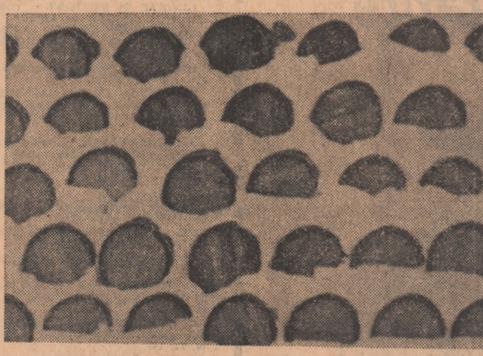
Ing. U. NEAGU (Continuare în pag. a III-a)

REPORTAJ DE SIMBĂTĂ

N-am fost într-o fabrică de mărțișoare

ROMULUS RUSAN

Cind directorul (inginerul Pavel Bogdan, vechi prieten de pe băncile politehnicii) a început să-mi enumere produsele „Electrometalului” — nenumărate! — n-avea nici de gând să pună pe primele locuri producția de mărțișoare. „Electrometalul” are un profil mult mai sobru, mai ingineresc, iar secția aceasta din nordul Clujului, intitulată „Bijuteria”, cu clădirea ei nouă și cu cei 300 de muncitori ai săi (era să zic: „cele”, pentru că patru cincimi sînt femei), este odrasla cea mică, ocrotită dar nu luată neapărat în serios, a întreprinderii „Beneficial pe mărțișor” (dacă se poate spune așa) este timid, dar în raport cu producția întregii fabrici se pierde. „Dacă ne-am baza numai pe mărunțiturile astea...” — par a zice toți cei cu care discut — „dacă ne-am baza numai pe poezie, ce ne-am face? cum am mai da noi planul? și cum ne-am mai numi noi tehnicieni? și cine ar mai crede în seriozitatea noastră?” (nimeni nu-ți spune așa, dar la fiecare pas zărești un zîmbet retractil, o negare complice, bărbătească, a „feminilității” fabricii).

Cu toate acestea, un străin care ar intra neavizat în aceste încăperi n-ar ghici unde anume se află, n-ar ști dacă asistă la nașterea unor „mărțișoare” sau a unor lucruri mult mai „serioase”. Iată un atelier de trefilare în toată puterea cuvintului: iată mai departe atelierul de dispozitive. Iată o hală înfăptuită cu mașini de ștanțare: iată o încăpăre cu optzeci de fete instalate la optzeci de pupitre (un fel de bibliotecă acind în loc de cărți minuscule mașini de sudat); iată în geamuri sticlele cu lapte de protecției muncii; iată pe mecanici de întreținere reparand un strung; iată, pe un perete, un doct regulament de ordine inte-

(Continuare în pag. a VII-a)

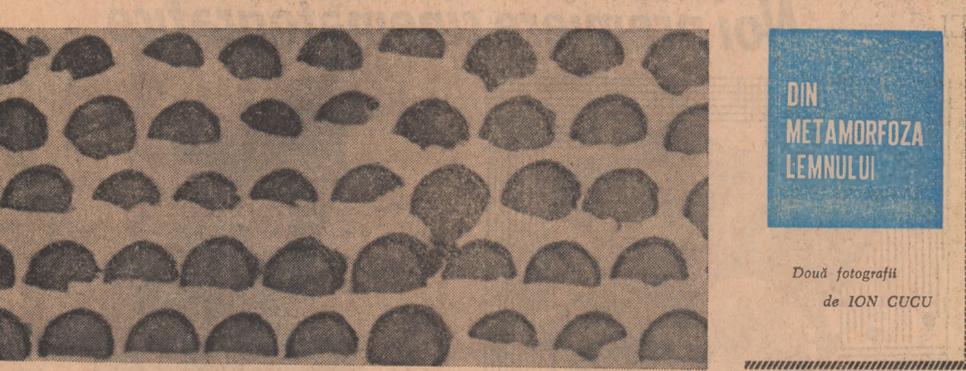
SPORT

Iată rezultatele campionatelor de ieri din Campionatul mondial de hochei — grupa „B”: NORVEGIA—BULGARIA: 8-3; R.F.G.—ELVEȚIA 3-1; S.U.A.—IUGOSLAVIA 5-1; JAPONIA—ROMANIA: 8-4.

IN PAG. 7, COSTIN BUDUGAN comentează aceste partide.

★

Tot IN PAG. 7, trimisul nostru special la Paris, VASILE CABULEA, vă informează despre ultimele noutăți din campionatul mondial de handbal.

DIN METAMORFOZA LEMNULUI

Doă fotografii de ION CUCU

Apropo de un reportaj-anchetă despre „argoul” tinerilor

„MIȘTO”-ul dincolo de pitorescul cuvintelor

Am citit în ultimul număr al săptămânalului Flacăra, sub titlul „Apropo de cuvintele, bă, făță”, un interesant reportaj-anchetă dedicat limbajului „miștocar”, limbaj, hai să-i zicem numai insolit, folosit în comunicarea curentă de către unii dintre tinerii noștri (și cînd zic unii, să nu se nețeleagă cumva că mă refer la o cantitate neglijabilă). Semnatarele, Viorica Clorbăgiu și Aurora Sasu ne-aduc, colectate pe bandă de magnetofon, bogate esantioane de vorbire rudimentară, inestetic-grotescă, și ni le pun în fața ochilor. Ni se-arată astfel prin intermediul tiparului cît de trist — și, îndrăznesc să spun, cît de alarmant — „sună” scrisă, o serie de expresii pe limbă care, atunci cînd doar le auzim din gura tinerilor, trecem cu destulă indiferență. (Căci, să recunoaștem; de cite ori nu ni se-nțim-

reportajul-anchetă din săptămânalul amintit. Vreau în schimb, în cele ce urmează, să mă opresc asupra unora dintre adevărurile pe care kolegele noastre de la Flacăra le enunță în treacăt. Cum s-ar spune, încerc să apăs nițel mai dur pe acele clape pe care domniile lor doar le-au atins cu (fărăscă) delicatețe. Așadar:

Unul dintre elevii intervievați de Flacăra, element cu frumos nivel cultural, cunoscător a două limbi străine și apt să folosească un limbaj metaforic elevat, zice: „De ce să nu aibă și tinerii argoul lor?” Chiar, de ce? mă întreb și eu. Însă îl întreb la rîndu-mi pe respectivul tînar (Radu Ionescu, clasa a XII-a,

PETRU POPESCU

Demonstrarea termenilor literari, prin folosirea lor abuzivă pentru a desemna altceva decît reprezintă ei inițial, nu este un fenomen nou. Toate marile școli, doctrine și maniere au cunoscut perioade în care numele lor exprimă în mod propriu identitatea respectivă, în care numele și realitatea de sub el sînt sinonime, dar și zone de confuzie și distorsiune în care — numele, ori, ca să spunem așa, conceptul, nu mai corespunde propriului său înțeles, și se produce o derogare, mergînd uneori pînă la opoziția cu sensul inițial. Astfel, la noi, realism nu numai că nu înseamnă la un moment dat doctrina literară care se preocupă de reproducerea realității, ci, dimpotrivă, un catehism de subiecte, personaje, atitudini și soluții-tip, ce combatteau și compromiteau toată rădăcina cuvintului și realitatea.

Sechelele unui asemenea fel de a considera noțiunea se mai pot observa chiar în mentalitatea unor creatori. Prin-o previzibilă reacție, unii creatori și critici se declară netrecători în a realism pur și simplu pentru că nu îl mai pot concepe în mod firesc. Reacția lor împotriva unui tip de realism pe care l-au resimțit ca nerealist și fals, este de fapt o aspirație către adevăratul realism (aceia care reflectă într-adevăr realitatea vie, fără a o adapta la rețete și coduri,

București): Dar, dacă nu e rău ca tinerii să aibă un argou al lor, de ce să și-l alegă tocmă pe acela al infractorilor?

Căci, să nu ne dăm după deget: vorbirea „miștocărească” nu este nimic altceva decît argoul infractorilor de drept comun, limbajul „profesional” al celor certați cu legea, de fapt un cod, utilizat de ei nu numai cînd se află-n „exercițiul funcționării”, ci și-n timpul inevitabililor „concedii”, adică atunci cînd se găsesc la închisoare (era să zic la pînăle). Întrebați pe orice lucrător de miliție și vă va spune că la-nceputul carierei sale a avut mult de furcă pînă a-nvăța „limba” interlopă și că nu o dată două replici „la sme” schimbate fugar de pungașii-n colțiți au avut darul să le-ngruneze oamnenilor legii investigațiile. Chiar și Flacăra concede: „Argoul a fost inițial (subl. ns.) un cod secret”. Dar de ce numai

PETRE DRAGU (Continuare în pag. a VII-a)

OPINII REALISMUL ȘI CUVÎNTUL „REALISM”

recontaminînd libertatea de gîndire și investigație a artistului, nici dialogul său direct, fără medieri și convenții, cu cititorul). Să fim sinceri: toți dorim, în adîncul sufletului, fie că o mărturisim și ne-o mărturisim, fie că o susținem contrariul față de noi și de cei-

(Continuare în pag. a V-a)

MIRCEA RADU IACOBAN

La vremea ei, istoria (ricăcă în rang de metaforă) condolea legate cu lanț de mesele ofițierilor poștale ne-mișcat și revoltat. Și mă tem că, pe un alt plan, ea

Tristetea sobolanilor

și-ar putea afla o suprinzătoare corespondență în soarta contemporanilor ei: tablourilor lăcătuite. Nu, nu-i vorba de „opere cu cheie” de incifrare, impenetrabilitate, simboluri zăvorite s.a.m.d. Mult mai simplu, neașteptat de simplu: ne vom referi la lăcătuie „în nițuri și tablă” — ca să nu spunem „în carne și oase”. Destinul tablourilor lăcătuite este, cred eu, mai trist decît acela al condeilor înlăntuite: mai întii, fiindcă drama pianelor passe sub obroc se consumă cu adevărat subteran, neștiută, și apoi pentru motivul că, în com-

(Continuare în pag. a V-a)

OLIMPIADA MECANIZATORILOR

16 virtuali cistigatori ai „Tractorului de aur“ sint deja cunoscuti

Olimpiada tinerilor mecanizatori, cuprinzator si stimulator mijloc de informare tehnica, de cunoastere a sistemelor de masini...

Pina acum, in 16 județe ale țării au fost desemnati cistigatorii acestui concurs profesional...

G. F.

La sfirșit de săptămână, Predealul va găzdui concursul:

„GRUPA IN ACȚIUNE“

Un nou eșalon special de tren, cu destinația Predeal, avind „la bord“ 1200 de tineri muncitori...

lui pentru apărarea patriei care funcționează pe lângă liceele din sectorul III...

VIOREL RABA

Hors concurs la „CERBUL DE AUR“

CONNIE FRANCIS

Connie Francis (Constanza Franconero pe adevăratul ei nume, căci este de origine italiană) s-a născut la 1 decembrie 1938...

MEMPHIS SLIM Pianist și cântăreț de jazz („blues“) Memphis Slim (pe numele adevărat Peter Chatman) s-a născut la Memphis, Tennessee (S.U.A.) în 1915...

JOSEPHINE BAKER

Josephine Baker s-a născut la Saint Louis, Missouri, (S.U.A.)

buturi in localurile din Arkansas, Texas și Missouri se stabilește, prin 1939, la Chicago, unde îl înlocuiește, între 1940-1942, pe Joshua Altheimer...

OCT. URULESCU

stabilindu-se dia 1962 la Paris. Din înregistrările, numeroase, ale acestui clasic al blues-ului negru, spicăm: „Beer Drinking Woman“ (1940), „What's The Matter“ (1958), „We're Gonna Rock“ (Steward) (1961), „Hugues Aufray“ (a făcut o versiune franceză), „Bye Bye Baby“.

POST SCRIPTUM: Ne parvine o știre de ultimă oră: și Doina Spătaru a fost desemnată să ne reprezinte la „Cerbul de aur“, li urăm succes!

A apărut „Tinerul leninist“

Nr. 2 - 1970

Numărul de față al revistei „Tinerul leninist“ se învecinează cu o contribuție la clarificarea citorva chestiuni de ardentă actualitate pentru activitatea organizațiilor U.T.C. Editoriatul, semnat de GHEORGHE STOICA, secretar al C.C. al U.T.C. precum și convorbirile purtate de redacție la „masa rotundă“, cu secretarii ai comitetelor comunale ale U.T.C. din județul Teleorman pînă în dezbatere ansamblu de măsuri politico-educative și organizatorice pe care le impun organizațiile U.T.C. de la sate, schimbările ce se efectuează în viața cooperativelor agricole de producție, în urma recențelor hotărâri ale Consiliului UNCAPI...

prinderi, specialiști din producție și activiști ai organizațiilor U.T.C., convocată în scopul ameliorării instruirii practice a elevilor din școlile profesionale și tehnice. Intenționind să sprijine buna desfășurare a muncii de pregătire politico-ideologică, revista publică o substanțială rubrică intitulată „Educație politică activă“. O rubrică specială este rezervată centenarului aniversării nasterii lui V. I. Lenin. Ea înserează articolul „Politica economică a României - aplicare creatoare a principiilor leniniste“, semnat de dr. N. S. STĂNESCU, precum și amintiri ale celor care l-au cunoscut pe Lenin. Un supliment al revistei - Pagini din mișcarea revoluționară a tineretului din România - vine să întărească cunoștințele actualei generații despre neapreciutele mișcări democratice și revoluționare a tineretului patriei; crearea U.T.C.; primii ani ai activității legale desfășurate de U.T.C. Suplimentul mai consemnează aspecte din lupta U.T.C. împotriva pericolului fascist, participarea tineretului la lupta pentru înfrățirea insurecției din august 1944.

Săptămâna în saloanele

CLUBUL

„Ghiocci, toporași și viorele“ - spectacol muzical coregrafic, duminică 1 martie, ora 20.30 la Casa de cultură a studenților „Grigore Preoteasa“. Isi dau concursul solisti de muzică ușoară, Doina Cămpău, Valentin Popescu și Giony Dimitriu...

Tot duminică, la ora 17, Universal-clubul, în cadrul programului muzical distractiv dedicat „Mărtisorului“, are ca invitați pe solista de muzică ușoară Geta Balsa și Horia Căciulescu, iar Clubul elevilor, pe Luigă Ionescu, Dan Gherasim, Nae Lăzărescu și Nucu Petrescu.

CONFERINȚĂ „Un stert de veac de la memorabilul act din istoria poporului român - 6 martie 1945 - 6 martie 1970“, de la Casa de cultură a studenților, va fi susținută luni 2 martie ora 20.30, de scriitorii Mihai Gafița și Gheorghe Tutul, cercetători principali la Institutul de studii istorice și social-politice de pe lângă C.C. al P.C.R. Va urma un spectacol festiv cu participarea Ansamblului folcloric „Doina“, grupul vocal dinic „Gaudium“ și formația vocală „Choralys“.

Deschiderea centrului de culturism pentru tineret de la A-teneul tineretului va avea loc, luni 2 martie, la ora 17. La festivitatea de inaugurare a noului săli, special amenajată, sînt invitați profesor, Nicolae Alexe, care vor împărtăși celor prezenți câteva din tainele culturismului.

VIROREL RABA

CLUBUL

„Ghiocci, toporași și viorele“ - spectacol muzical coregrafic, duminică 1 martie, ora 20.30 la Casa de cultură a studenților „Grigore Preoteasa“.

Tot duminică, la ora 17, Universal-clubul, în cadrul programului muzical distractiv dedicat „Mărtisorului“, are ca invitați pe solista de muzică ușoară Geta Balsa și Horia Căciulescu, iar Clubul elevilor, pe Luigă Ionescu, Dan Gherasim, Nae Lăzărescu și Nucu Petrescu.

CONFERINȚĂ „Un stert de veac de la memorabilul act din istoria poporului român - 6 martie 1945 - 6 martie 1970“, de la Casa de cultură a studenților, va fi susținută luni 2 martie ora 20.30, de scriitorii Mihai Gafița și Gheorghe Tutul, cercetători principali la Institutul de studii istorice și social-politice de pe lângă C.C. al P.C.R. Va urma un spectacol festiv cu participarea Ansamblului folcloric „Doina“, grupul vocal dinic „Gaudium“ și formația vocală „Choralys“.

Deschiderea centrului de culturism pentru tineret de la A-teneul tineretului va avea loc, luni 2 martie, la ora 17. La festivitatea de inaugurare a noului săli, special amenajată, sînt invitați profesor, Nicolae Alexe, care vor împărtăși celor prezenți câteva din tainele culturismului.

VIROREL RABA

ECRAN

Peisajul cinematografic al săptămînii se anunță bogat în premiere, colorat printr-o diversitate de titluri. În prim plan o reîntînire după un timp mult prea îndelungat, cu unii din maestrul noului val francez creatorul celor „400 de lovituri“, François Truffaut. Programarea la cinematograful „Patria“ a filmului Mireasa în negru ne oferă mult așteptatul prilej de a cunoaște una din recente realizări ale reputatului regizor, precum și satisfacția unei seri în compania unor personalități actoricești de talie internațională: Jeanne Moreau, Jean Claude Brialy, Claude Rich.

Folosind virtuțile expresive ale cinematografului poetic, regizorul Ch. Stănoianu găsește în paginile tragice ale unui proces intentat unor tineri revoluționari antifasciști, un material faptic de o deosebită intensitate emoțională pentru filmul său Pășiri și ogari.

VIROREL RABA

SCENA

Colectivul tînr și entuziast al Teatrului Tineretului din Piatra Neamț, a avut ocazia unei întîlniri cu o personalitate regională de primă mărime: Radu Penchelescu. Rezultatul acestei inspirate experiențe artistice, înfăptuit pe baza dramei lui Georg Büchner, Woyzeck, e proiectat în reflectoarele premierii astăzi seară pe scena teatrului din Piatra Neamț.

Teatrul radiofonic își impune prezența în contextul cultural al săptămînii printr-o premieră de prestigiu: Perșii lui Eschyl. Acordurile grave ale tragediei sonore vor porni pe undele concertelor miercuri 4 martie, ora 20.00, pe programul II, bucurîndu-se de participarea unor valoroase voci actoricești: Irina Răchiteanu Șirlianu, Constanța

VIROREL RABA

PLASTICĂ

Vernisajele Studioului Muzeului Zambaccian se relevă iubitorilor de frumos prin personalitate proprie, prin caracterul festiv imprimat fiecărei con-

VIROREL RABA

PORTATIV

CINEMA

Și în această săptămînă, dominată de noua ediție a Festivalului de la Brașov, și în această săptămînă în care manifestările simfonice, camerele au fost „reduse“ în cîntarea marii sărbători a muzicii ușoare, agenda muzicală bucureșteană începează un eveniment cu totul deosebit: debutul în cîntarea Zilei Internaționale a Femeii a unei orchestre compusă numai din femei și dirijată de o experimentată muziciană, compozatoarea Florica Dimitriu. Orchestra a fost alcătuită din cîteva zeci de instrumentiste ce-și desfășoară activitatea în cadrul diverselor orchestre simfonice din Capitală și celelalte centre muzicale ale țării. Au fost învinse și dificultățile legate de asigurarea compartimentelor de sulfat, de obicei deținute de bărbăți. În programul primului concert întîlnim o interesantă suită de lucrări: uvertura la „Nunta lui Figaro“ de Mozart, suită de Felix Mendelssohn-Bartholdy, „Concertul pentru vioară și orchestră“ de Carmen Petra-Basacopol (solistă - Comela Bronzetti) și suita „Amorul vrăjitor“ de Manuel de Falla (solistă Ele-

VA PLACE BRAHMS? : rulează la Doina (orele 16, 18.30, 20.45).

O NUNTA CUM N-A MAI FOST : rulează la Timpuri Noi (orele 9-11, 13, 15, 17, 19, 21.15).

CIND SE ARATA CUCU-VEAUA : rulează la Feroviar (orele 9, 11.45, 14.30, 17.15, 20.30).

AURORA : rulează la 9.15, 13.30, 16.15, 20.30.

STĂPIN PE SITUAȚIE : rulează la 9.15, 13.30, 16.15, 20.30.

FLORICĂ : rulează la 9.15, 13.30, 16.15, 20.30.

„DON JUAN FĂRĂ VOIE“ : rulează la 9.15, 13.30, 16.15, 20.30.

BECKET : rulează la 9.15, 13.30, 16.15, 20.30.

BECKET : rulează la 9.15, 13.30, 16.15, 20.30.

ALBAȘTRĂ : rulează la București (orele 9, 11.15, 13.30, 16.30, 18.45, 21).

TE UBESC, TE UBESC : rulează la Capitol (orele 9.30, 11.45, 14, 16.15, 18.45, 21).

ALBAȘTRĂ : rulează la București (orele 9, 11.15, 13.30, 16.30, 18.45, 21).

TE UBESC, TE UBESC : rulează la Capitol (orele 9.30, 11.45, 14, 16.15, 18.45, 21).

ALBAȘTRĂ : rulează la București (orele 9, 11.15, 13.30, 16.30, 18.45, 21).

TE UBESC, TE UBESC : rulează la Capitol (orele 9.30, 11.45, 14, 16.15, 18.45, 21).

ALBAȘTRĂ : rulează la București (orele 9, 11.15, 13.30, 16.30, 18.45, 21).

TE UBESC, TE UBESC : rulează la Capitol (orele 9.30, 11.45, 14, 16.15, 18.45, 21).

ALBAȘTRĂ : rulează la București (orele 9, 11.15, 13.30, 16.30, 18.45, 21).

TE UBESC, TE UBESC : rulează la Capitol (orele 9.30, 11.45, 14, 16.15, 18.45, 21).

ALBAȘTRĂ : rulează la București (orele 9, 11.15, 13.30, 16.30, 18.45, 21).

PENTRU TIMPUL DV

DLBERE

Opera Română: TRAVIATA - ora 11; RAPIRE DIN SERAI - ora 13.30; (La Sala Palatului); SEARA VIOLINISTĂ - orele 15, 18, 20.30; Teatrul de Operetă: MY FAIR LADY - ora 10.30; CONTEȘA DE ARTOIS - orele 15, 18, 20.30; Teatrul Național „L. Caragiale“ (Sala Comedia): O SCRISOARE PIERDUTĂ - ora 10.30; CASTILIANA - ora 19.30; (Sala Studio); PĂRINȚII TERIBILI - ora 10.30; TRAVESTI - ora 19.30; CINE ESTI TU? - ora 19.30; (Sala Studio); Comedie: CROITORII CEI MARI DIN VALAHEA - ora 10.30; DISPARIȚIA LUI GALY GAY - ora 15; MANDRAGORA - ora 20; Teatrul „Lucia Sturdza Bulandra“ (Schitu Măgureanu): NEPO-TUL LUI RAMĂȘOR - ora 10.30; TRANSILVIA NIMICI NESCURTOSCU - ora 15; LIVADA CU VISINȚI - ora 20; (Sala Studio); FURCILE ÎN URECHE - ora 10; Teatrul Mic. EMIGRANȚII DIN BRISBANE - ora 10.30; PRIMĂVARĂ LUNII ȘI IUBIȚIA SA - ora 19.30; PREȚUL ZĂLA - ora 19.30; Teatrul Gulesțu. COMEDIE CU OLȚENI - orele 10 și 19.30; Teatrul „C. I. Nottara“ (Bd. Magheru): DON QUIJOTE - ora 10, VIJELIE ÎN CRENGILE DE SAȘAȘFRAS - ora 19.30; Teatrul U.G.S. ESOP. VIATA, MUZICA ȘI NOI - ora 20; Circuit de Stat: MIRAJUL CIRCULUI - orele 10, 18 și 19.30.

PE ECRANELE CAPITALEI

Ultima dragoste

O producție a studiourilor din Barrandov Regia: Jaroslav Balik Cu: Ida Rapaicova, Blanka Bohdanova, Leopolda Dostalova, Vaclav Voska.

Noi premiere cinematografice

Radio TEXAS

O producție a studiourilor iugoslave. Regia: Jozse Gale Cu: Krasnic Zlatko, Ivanovski Boris, Krofak

PROGRAMUL I

17.00 Emisiune în limba germană 18.05 Bună seară, feti! Bună seară, băieți! 19.00 Telegazeta de seară 19.20 Desene animate Orchestra simfonică 19.30 Reflector 19.45 Tele-enciclopedia 20.40 Vila Sonet. Emisiunea evocă figura poetului Mihai Codreanu 21.00 Campionat mondial de hochei - grupa B (București) : S.U.A.-R.F.G. (reprezentații) 21.45 Filmul serial „Războiul“ 22.30 Telegazeta de noapte 22.55 Române și cîntec lăutărești.

PROGRAMUL II

20.40 Film artistic „Ceapav“ 22.15 Actualități literare 22.25 Film serial „Sumbra toamnă“ - episodul IV.

DUMINICĂ, 1 MARTIE 1970

PROGRAMUL I

8.15 Matinee duminical pentru copii și tineretul școlar. „Voluntă cu cartea în mînă născut“ Film serial: „Sebastian printre oameni“ (IX) 10.15 Ora satului 11.15 Concert simfonic - Simfonia 2-V-a de Cealokovski 12.00 De străjă patriei 12.35 Emisiune în limba maghiară 13.30 Film serial RIUL ÎNTRUNECAT (VII) 13.45 Telegazeta de noapte 14.00 Campionat mondial de hochei - grupa B (București) : S.U.A.-R.F.G. (reprezentații) 21.45 Filmul serial „Războiul“ 22.30 Telegazeta de noapte 22.55 Române și cîntec lăutărești.

PROGRAMUL II

20.00 Medalion D. G. Kiriac 20.35 Film artistic „Arena circuitului“ 21.55 Actualități literare 22.05 Roman folcloric „Mindrie și prejudecăți“ (IV).

O succintă privire retrospectivă asupra progreselor medicinei înregistrate în ultimii 100 de ani ne poate da nu numai o imagine a marilor succese obținute, dar și a extraordinarei accelerări a descoperirilor în ultimul deceniu.

Cu numai un veac în urmă, în 1870, media de vîrstă maximă era de 40 de ani. Azi ea este aproape dublă — 75 de ani. O familie putea spera pe atunci numai 15 ani de viață comună. Azi șansele de a atinge nunta de aur au sporit considerabil: căsniile pot spera să atingă, în medie, 40 de ani.

În 1885 Pasteur descoperă vaccinul contra turbării. În următorii 15 ani au mai apărut în arsenalul terapeutic seroterapia și tratamentul cu raze X. În cel de al treilea deceniu al secolului nostru se descoperă insulina, se stabilesc grupele sanguine, iar cîțiva ani mai târziu vitaminele intră în farmacii. Deceniul V a adus penicilina și sulfamidele. În deceniul VI a apărut cortizonul, au fost realizate primele transplantate de rinichi și a început tratamentul chimic al maladiilor psihice. Ultimul deceniu ne-a adus: vaccinul bucal antipoliomielitic, vaccinurile contra pojarului și scarlatinei, tratamentul chimic al maladiilor Parkinson, elucidarea codului genetic, transplantarea cardiacă, tratamentul enzimatic al leucemiei, cel al incompatibilității Rhesus, chirurgia crio-genică și cea cu laser.

ORIENTAREA CERCETĂRII MEDICALE SPRE REZOLVAREA PROBLEMELOR MAJORE CE PRIVESC SĂNĂTATEA POPULAȚIEI

O convorbire cu acad. AUREL MOGA, președintele Academiei de Științe Medicale

— La recenta sesiune a Academiei de Științe Medicale...

— De fapt la prima ei sesiune...

— Intr-adevăr... dar la această sesiune, în cuvîntul dv. inaugural vă refereți la orientarea „relativ nouă” a cercetării noastre medicale. Ce este nou? Și de ce numai relativ?

— Aș putea spune că obiectivele principale ale cercetării medicale sînt în linii mari două: contribuția la progresul general al științei pe de o parte, iar pe de altă parte, rezolvarea, prin cercetare, a problemelor majore de sănătate ale poporului nostru.

În etapa actuală a dezvoltării societății se vor menține desigur studiile privind problemele de diagnostic, de profilaxie și tratament dar un loc central, alături de studiul individualității în mod complementar, cel al colectivității. Schimbările survenite în condițiile de viață și de muncă ale oamenilor au loc într-un ritm ce adeseori depășește limitele de adaptare ale organismului uman.

Nu mă refer numai la influențele nocive ale poluării, ale vibrațiilor și zgomotelor ci mai ales la bolile cauzate de munca în condițiile de încordare nervoasă, intensă și susținută, de alimentația nerațională, de sedentarism și alți factori care sînt de obicei înglobați sub denumirea de „boli ale civilizației moderne”. Frecvența și gravitatea lor, în continuă creștere în țările dezvoltate industrial le impun în centrul atenției specialiștilor și cercetătorilor.

Abordarea unui domeniu atât de vast și de complex presupune însușirea unor noi metode de lucru și organizarea unei colaborări mai cuprinzătoare decît aceea cu care sîntem obișnuiți.

În locul omului bolnav, al individului, sînt luate acum în studiu grupuri întregi de populație, selecționate în raport cu factorii de mediu fizic și social ce pot determina apariția și răspîndirea bolilor. Acesta este elementul nou al orientării activității noastre. De ce introducem, însă, o rezervă cînd îl calificăm ca fiind relativ nou? Fiindcă această cercetare, cu caracter epidemiologic, care este precondiția aș zis de Organizația Mondială a Sănătății nu reprezintă totuși un element inedit pentru cercetarea științifică românească.

Așa de exemplu, încă acum 15 ani, la Cluj, noi am inițiat asemenea studii. La sesiunea directorului policlinicii studentești timp de cîțiva ani au fost efectuate cercetări privind hipertensiunea arterială la tineri. Observațiile întreprinse pe 16.000 de can-

didat și studenți clujești au fost apoi continuate de laboratorul meu, dr. Suciu în mediul muncitorilor și sîtesc asupra a încă 45.000 de persoane. Materialul a fost prelucrat cu ajutorul Institutului de calcul din Cluj.

— Deci medicii și mai ales cercetătorii vor trebui acum, mai mult ca înaintea, să dobîndească cunoștințe matematice? — Desigur. De altfel, noua orientare a cercetărilor presupune alături de o schimbare de mentalitate în concepția și orientarea pregătirii cadrelor medicale și o organizare a cercetărilor pe plan multidisciplinar. Alături de medic vor participa la cercetări psihologii, sociologii... Studiul pe grupuri al populației va necesita contribuția statisticienilor, a matematicienilor... În unele cercetări desfășurate chiar la noi în țară am recurs și la colaborarea cu geologii și geografi.

— Această orientare, această trecere de la studiul individual la studiul colectivității se reflectă și în structura organizatorică, nouă, a Academiei de științe medicale?

— E și normal... De pildă Institutul de Medicină Internă care are rezultate de înalt nivel în specialitatea sa, dar urmînd mai mult aspectele fundamentale ale problemelor respective, a fost profilat acum pentru studiul și combaterea bolilor interne cu largă răspîndire la noi, mergînd pînă la elaborarea metodologiei necesare pentru combaterea acestor boli. Este numai un exemplu. Cele 26 de institute existente înainte de înființarea Academiei au fost reorganizate, numărul lor reducîndu-se la 14. În acest cadru, institute de cercetări medicale din celelalte centre universitare au fost unificate cu cele ce activau în domeniul igienei populației. Clinicienii și cu igienistul, orientîndu-se acum amîndoi, spre studiul problemelor de sănătate ale populației în mod firesc se întîlnesc în activitatea lor o unitate de preocupări reflectată și de profil.

— V-ați referit deja de două ori la necesitatea studierii stării de sănătate specifică poporului nostru. Factorii de mediu creează un specific al răspîndirii bolilor?

— Bineînțeles. Există afecțiuni care predomină în cadrul unor regiuni cuprînzînd mai multe țări dintr-un continent, după cum altea înregistrează o frecvență deosebită numai în anumite ținuturi de pe teritoriul unui stat oarecare. Alături de factorii naturali nu trebuie să uităm că variază și condițiile de muncă, de via-

ță ale oamenilor după țări și regiuni. Măsurile de prevenire și combatere a bolilor nu pot fi în întregime importate ci trebuie să fie adaptate în raport cu aceste particularități.

— Noua orientare a cercetărilor medicale nu va întîmpina o oarecare rezistență datorită tradiției, formației oarecum diferite a muncitorilor din țările ce lucrează azi în cercetare și învățămînt?

— Probabil că acest fenomen se va manifesta. Aș dori să profit de ocazia ca să mă adresez prin intermediul dv. unor cititori tineri pentru a spune că noi așteptăm foarte mult de la noile generații de specialiști care se formează acum, cu și de la cei ce au absolvit de curînd. Orientarea nouă a cercetărilor cere într-adevăr oameni tineri fiindcă ea cere o pregătire deosebită, dublată de mult entuziasm, iar entuziasmul este un atribut specific tineretii.

— Cînd presupunți existența entuziasmului, unde anume îl consideri deosebit de util? Fiindcă poate fi vorba de pasiunea pentru cercetare în sine, de capacitatea de a lucra cu dăruire dar și de aceea de a învinge o serie de greutăți pentru care se cer într-adevăr calitățile tineretii.

— În bună măsură, la acest din urmă aspect mă gîndeam. Cercetarea epidemiologică presupune ieșirea specialiștilor din clinica universitară a cercetătorului dintre pereții laboratoarelor. Iată un exemplu: doi colaboratori de al mei au întreprins cu ani în urmă un studiu asupra bolilor reumatismale de înlîmă comparînd situația din satele de munte cu cea din comunele de la ses. Pentru aceasta ei au bătut cu piciorul drumurile de munte, au campat în saci de dormit... Pentru asemenea activitate se cere entuziasmul și vigoarea tineretii.

— Încheind această convorbire v-am rugat să menționați cîteva dintre cele mai importante preocupări cuprinse în planul pe 1970 al Academiei.

— Îmi cereți să aleg din circa 600 de teme... Să subliniez totuși cercetările îndreptate spre elaborarea unor vaccinuri antivirolice pentru care și cel antirubollos, cercetări urmînd elaborarea unor produse biologice cu acțiune terapeutică (gamaglobuline), studierea unor boli cu largă răspîndire cum ar fi cele cardiovasculare, elaborarea unor măsuri de prevenire a reumatismului acut și a bolilor reumatismale — care afectează un număr mare de tineri. Obiectivul final al cercetărilor științifice medicale urmează să se identifice permanent cu acela al practicii medicale — păstrarea și îmbunătățirea sănătății oamenilor, prevenirea sau vindecarea bolilor.

ANDREI BANC

LUPȚA

O importanță realizare chirurgicală românească în oftalmologie

O fotografie de ION CUCU

CRONICA PROTEZELOR

● FECUNDAREA „IN VITRO” ● TRANSPLANTUL DE SARCINA ● CALCULATORUL ELECTRONIC VA MODELUL INFLUENȚELE ORGANISMULUI MATERIN PENTRU COPIII NASCUȚI ÎN LABORATOARE ● DESCENDENȚI ÎN „COPIE” IDENTICĂ...

În viața unei familii copiii aduc bucuria și speranța, ei sînt liantul minunat al ajutorul căruia se „construiește” fecundația căminului. Uneori însă o familie poate fi lipsită de bucuria copiilor. Boli, accidente, afecțiuni ale părinților pot împiedica apariția lor. Știința contemporană este pe cale de a rezolva unele dintre marile probleme ale natalității. Iată cîteva dintre realizările de astăzi și dintre perspectivele oferite de ele pe baza unor date publicate de revista „Stem”.

De pe acum, experiențe încununată de succes demonstrează că există posibilitatea ca părinții să-și aleagă sexul copiilor: băiat sau fată, după dorință. Soluția, experimentată deja în laboratoare, este separarea gemenilor masculini de cei feminini din celulele seminale ale bărbatului. Primii pași pe acest drum au fost deja efectuați. La Institutul Max Planck din Mariensee s-a reușit separarea celulelor seminale cu ajutorul unei reacții specifice. Alți cercetători folosesc în acest scop cîmpul electric sau filtre speciale. Ei ne asigură că încă în deceniul actual alegerea sexului copiilor va fi o problemă rezolvată, uzual folosită în clinicile de specialitate.

Desigur, realizarea acestor obiective presupune rezolvarea problemelor consecințelor celulelor seminale masculine. În ce de acum cercetările efectuate arată că prin răciră lor la o temperatură de minus 196 grade Celsius conservarea și menținerea proprietăților lor genetice poate fi asigurată în cele mai bune condiții. În prezent există în lume aproape 300 de copii care s-au născut din celulele seminale conservate la această temperatură. Ei se dezvoltă normal, nu prezintă nici un „accident” de creștere.

Așa cum arăta cunoscutul savant american, profesorul Samuel Belman, capacitatea de supra-viețuire a celulelor seminale poate să fie garantată prin această metodă pentru cîteva zeci sau chiar sute de ani.

Acest fapt poate constitui o rezolvare spectaculoasă a problemei atît de grave a sterilității masculine. Poate niciodată ca astăzi, în condițiile dezvoltării unor meserii care periclitează capacitatea de reproducere — această problemă nu a fost atît de ardentă. Cercetările efectuate în multe țări ale lumii au arătat că pentru numeroase profesii, sterilitatea este o consecință aproape certă. Prin conservarea celulelor seminale recoltate înainte de exercitarea unei profesii care pe-

ricilează siguranța organismului, capacitatea de reproducere va putea fi asigurată. O altă perspectivă a obstetricii este transplantul de sarcină. Cercetători ne asigură că în viitor, așa cum astăzi se poate angaja o doică care să alăpteze, se va putea asigura, pentru femeile care datorită unui afecțiuni sau a unei boli nu pot duce sarcina, o mamă „de închiriat”. Experiențe pe animale, devenite astăzi metode o-

bișnuite în zootehnie, arată că transplantul de oul fecundat „in vitro” este perfect realizabil. În clinicile ginecologice specializate, oul mamei va fi fecundat în mediu artificial de către celulele seminale ale tatălui. Oulul, care dacă s-ar dezvolta ar constitui un pericol de moarte pentru mamă, va fi transplantat pe o altă femeie care va duce sarcina. Recenta experiență a dr. V. Steptoe de la Cambridge care intenționează să implanteze unei femei de 34 de ani, Silvia Allen, un oul fecundat în laborator, nu este decît o variantă a acestei posibilități (S. Allen nu e bolnavă, dar nu a rămas însărcinată după 7 ani de căsătorie. Ea va naște propriul său copil).

Unii oameni de știință sînt de

Am auzit de rinichi artificiali, chiar de o inimă artificială; dar despre ochi artificiali? Cercetările științifice arată că de complex și greu de imitat este ochiul uman. Totuși, sîntem pe cale de a ajunge la punctul în care s-ar părea că se pot face modele după părțile ochiului retină, de pildă.

În ultimii ani, oamenii de știință au descoperit că retina nu este doar un conglomerat de celule sensibile la lumină, ci este chiar o parte din creier, împinsă înainte pe o tulpină subțire numită nervul optic. O mare parte din operația de înmămurare a impresiilor noastre vizuale se produce în retină, înainte ca mesajele să fie transmise creierului.

Retina artificială a fost construită de un om de știință britanic dr. Kitt Pedlar, de la Institutul de Oftalmologie din Londra, și un colectiv de experți canadieni, în computer electronic. Modelul artificial al retinei are numai 2.500 celule sensibile, ceea ce înseamnă că el corespunde doar unei foarte mici părți a retinei umane, în care se află mai multe milioane de fire și conuri. „Celulele” din model sînt mici așchii de arsenit de galium, un material care își schimbă rezistența electrică și care poate fi determinat să trimită semnale de cîte ori lumina cade asupra lui. Aceste receptoare sînt legate împreună și schimbă semnale între ele de-a lungul unor căi modelate exact conform cu schema executată de dr. Pedlar după ochiul uman. În spațiile retinei artificiale, calculatorul electronic semnalizează faptul că este conștient de ceea ce „vede” imprimind, de pildă, „Văd un triunghi dreptunghi care se deplasează spre dreapta”. În momentul de față se pre-

de JOHN NEWELL

publicist britanic

luate de vehiculele spațiale gen „Mariner” sau „Venusik”.

În afară de ajutorul dat medicilor în înțelegerea ochiului uman, mașinile modelate pe ochi artificial ar putea să ajute la punerea la punct a unui dispozitiv de recunoaștere a schemelor, care ar fi în măsură să „înțeleagă” un scriș uman citit și care ar putea fi cuplat cu computere pentru a da o combinație reală, dar totuși limitată, a ochiului artificial cu creierul electronic.

Trbuie să subliniem că acest fel de cercetări nu vor putea niciodată produce ochi artificiali pentru orbi, pentru că aceste modele electronice nu sînt concepute pentru a fi legate cu un creier viu. Totuși, prin faptul că aceste cercetări ajută la descoperirea procesului vederii, ele ar putea să ajute indirect altele programe de cercetare, al căror scop final este conectarea unor camere de televiziune la creierul viu.

COPII ÎN RETORTĂ?

OAMENII DE ȘTIINȚĂ NE ASIGURĂ CĂ ÎN VIITORUL FOARTE APROPIAT PUERII-

CULTURA — ȘTIINȚA CREȘTERII COPIILOR — VA SUFERI O ADEVĂRATĂ REVOLUȚIE

doctorului D. Petrucci care susține că a crescut în laborator un embrion uman pînă la vîrstă de 3 luni. Oamenii de știință privesc cu neîncredere aceste afirmații. Cu toate acestea, în multe laboratoare ale lumii acest fel este urmărit de mai mulți ani. În Anglia, de exemplu, un embrion de soarece a fost crescut pînă la stadiul în care inima sa a început să bată. Alți cercetători încearcă să realizeze condiții de

păstrare în viață a feteșilor născuți înainte de vreme. Oamenii de știință americani au reușit să păstreze în viață într-un mediu artificial oarecine substanțe nutritive, hormoni și vitamine, timp de aproape 20 de ore, embrioni de oate. Desigur deocamdată nu poate fi vorba de asemenea experiențe pe oameni. Problema prezintă încă numeroase aspecte rezolvate. Compoziția mediului de cultură este extrem

de complexă și, deocamdată, ea încă nu a putut fi stabilită cu precizie. De asemenea, o altă „necunoscută” o constituie influența organismului mamei asupra dezvoltării feteșului. Se știe că în perioada prenatală acesta suferă influențe profunde din partea organismului matern. Soluția preconizată este extrem de îndrăzneală. Un calculator electronic ca înregistru codificat schimbările „de mediu” ale mamei în timpul sarcinii. Memoria magnetică a calculatorului va comanda periodic schimbări ale mediului artificial de cultură care să corespundă perfect cu ciclul biologic al unei femei săntoase în timpul sarcinii. Oricît de mari ar părea dificultățile ce se ridică în calea unei asemenea realizări, cercetătorii susțin că încă înainte de sfîrșitul secolului nostru prinul copil crescut în laborator își va face intrarea în lume.

Perspectivile mai îndepărtate ale embriologiei sînt și mai spectaculoase. Prin transplantul de

material genetic din celulele seminale masculine în oul se vor putea realiza dubluri, „copii” perfecte ale unui organism. Într-adevăr, înlocuind materialul genetic din nucleul celulei-ou cu cel al unei alte celule, aceasta se va dezvolta după „codul” donatorului, producînd o copie perfectă a acestuia. Se va putea realiza o asemenea performanță? Experiențe efectuate pe animale nu sînt să confirme această ipoteză. Zoologul englez John Gurdon a realizat experimente spectaculoase la broaște. El a înlocuit nucleul unei celule-ou cu cel al unei alte broaște. Din aceasta a crescut un organism perfect identic cu cel ales ca model. Va putea fi aplicată această metodă și la om? Vom putea obține, după dorință, „copii” identice, după asemănarea noastră? Oamenii de știință ne asigură că posibilitatea realizării acestor obiective îndrăznețe nu este departe.

aparatură genetică, reprezentată de cromozomi, este profund alterată. Dar în afară de leucemiile acute ne-am ocupat și de leucemiile cronice. Am confirmat prezența cromozomului „Philadelphia” în leucemia granulocitară cronică și spre surprinderea noastră, am descoperit această anomalie cromozomială și în altă boală hematologică — policitemia — caracterizată prin înmulțirea globulelor roșii și „înrușită” doar cu leucemiile.

— Ce complicații poate avea această ultimă descoperire?

— Noi considerăm că acest caz de înmulțire a globulelor roșii și că anomalia cromozomială a fi semnul său precoce. Se pare că aceste aberații genetice ar ocupa o verigă nu lipsită de importanță în lanțul mecanismului de producere a leucemiilor, alături de alți factori multipli, ca de pildă: radiațiile ionizante, substanțele chimice, virusuri. Este posibil ca anomaliile cromozomiale să fie calea comună de acțiune a acestor trei factori cancerigeni recunoscuți. Or, cum între modificarea cromozomială, pe care acum, în parte, o putem depista, și apariția clinică a leucemiei există un interval îndelungat de timp, șansele de recunoaștere și intervenție precoce asupra bolii s-au amplificat. La ora actuală, metode de tratament variate: radioterapia, chimioterapia, imunoterapia și enzimatoterapia pot face ca simptomele bolii să dispară și bolnavii să ducă o viață normală perioade lungi de timp. Fără îndoială însă că această „colaborare” între leucemie și genetică nu se oprește aici, deoarece sperăm ca pe această cale, în viitorul apropiat, să putem interveni eficient și asupra stadiilor avansate ale bolii, oferind, eventual, dezlegări și pentru celelalte mari probleme ale oncologiei și hematologiei.

PAUL SPIRA

GENETICA ÎMPOTRIVA LEUCEMIEI

● LEUCEMIA ÎN DEFENSIVĂ. ● CROMOZOMII VOR DEZLEGA ENIGMELE ONCOLOGIEI?

nostru (amintesc aici pe dr. E. A. Broșteanu, E. Stoica și A. Dumitrescu) am încercat să găsim răspunsul la această ipoteză, prin numeroase experiențe întreprinse asupra unui tip foarte interesant de soarece — AKR —, care face leucemie spontan. Între patru și zece luni după naștere, cît și asupra cazurilor de leucemie umană. Astfel, studiile cromozomiale asupra leucemiilor acute ne-au demonstrat că există o adevărată anarhie a cromozomilor la acești bolnavi. Numărul de cromozomi anormali variază, modificîndu-și forma lor, rapiditatea etc. Am ajuns deci la concluzia că în această formă de leucemie

Operația cere o extremă îndemnare, implicînd o mare precizie. Ea urmărește aplicarea unei „proteze” pe unul din organele cele mai sensibile ale corpului uman: ochiul. Toată intervenția chirurgicală se desfășoară pe o suprafață de cîteva milimetri pătrați, cu instrumente la fel de fine, avînd înfîșurarea unor ace. La cîteva minute după ce a fost operată, o femeie care orbise, datorită unor grave arsuri cu vapori sulfuroși la ambii ochi, vede iarăși!

— De cîți ani nu ai mai putut vedea?

— De cincisprezece... — Și acum?

— Mi-a revenit lumina ochilor, mi-a revenit viața... „Mimnea” a fost înfăptuită de colectivi de medici de la Spitalul de ochi nr. 22 din București condus de dr. Petre Stănculescu. Pacienții nici nu vine să creadă că a reîntors într-un univers al imaginilor și culorilor care i-a fost interzis atîta timp. Care este secretul acestei operații temerare? Încep de multă vreme s-a încercat ca, în cazul cînd transplantele repetate de cornee nu reușeau, să se utilizeze lentile din mase plastice. Ele au fost incluse în corneea opacifiată permițînd deseori redobîndirea vederii. Dar în multe cazuri protezele erau respinse de organism, ca orice substanță străină.

O perfecționare a acestor „corneice artificiale” a fost adusă nu de mult de Cordona, Barraquer, Strampelli și alți specialiști străini. Protezele puse la punct de acestia au fost mai bine tolerate dar posibilitatea de respingere din partea organismului nu era total exclusă.

Colectivul de oftalmologi români, împreună cu un grup de ingineri și opticieni de la I.O.R., au reușit o „premieră” pe plan mondial: o proteză din metil-metacrilat de un format special, care avînd o suprafață de contact minimă cu „albeța” ochiului, micșorează de 6 ori posibilitatea de respingere imunologică.

Keratoproteza optică se deosebește de cele similare prin prezența a trei aripioare fine care în locul gulerului de fixare. În plus tehnica chirurgicală folosită de echipa de la spitalul nr. 22 asigură păstrarea integrală a lichidului vitros din globul ocular.

După ce a fost perfecționată construcția protezei și au fost realizate instrumente de chirurgie oftalmologică adecvate, au fost efectuate sute de experimente pe ochiul unor animale. Aceste studii au permis punerea la punct a metodei de intervenție, fără riscuri pe ochiul uman.

Spre deosebire de alte operații pe ochi, reușita acestei intervenții chirurgicale este evidențiată imediat, pacientul semnalînd că vede lumina zilei, chiar pe masa de operație.

În ce cazuri este indicată keratoproteza optică? Ea este menită să redea vederea marilor mutilați prin arsuri termice sau chimice la care transplantele repetate de cornee cu esut, sau în infecții grave (perfigius) etc.

DR. E. ROSIANU

TITANUL Capoanopera PROMETEU

VIRGIL BRĂDĂTEANU

Despre titanul Prometeu, divinitatea focului în lumea antică, legenda spune că era fiul Clymenei și al lui Iapetus, era fratele lui Atlas și al altor titani. Dragostea sa pentru oameni l-a făcut urât lui Zeus încă de când titanul le-a rezervat în acestora partea cea mai bună dintr-o jertfă închinată neîndurătorului fiu al lui Cronos. Regele zellor, stăpânul fulgerelor, l-a pedepsit pe pământul, l-a închis în foc, pe care însă, Prometeu, în ciuda minții zeului pe care stă ca o va dezlănțuie, l-a readus muritorilor. A urmat cumplita război, înălțarea titanului pe muntele Caucaz, unde un altur îl devora pe lumina zilei ficatul care se refăcea noaptea, astfel ca suferința să nu mai ia sfârșit. Sifrsit l-a pus totuși eroul, Heracles, care a ucis nevăstoaia vitată monstruoasă, Eschyl, părintele tragediei, a dat legendei florul artei. Poetul tragic s-a apropiat de moarte, fascinat de tot ceea ce cuprindea ca negalață și turbatoare semnificație generoasă, a descoperit poezia faptelor și a căutat să ajungă la eroul său, Eschyl a intuit titanismul și a născut să-l cuprindă. În scurta tragedie Prometeu încușat, parte a unei trilogii despre care de mii de ani, nu știm decât că ar mai fi cuprins părțile intitulate: Prometeu descătușat și Prometeu purtător al focului, titanul, eroul lui Eschyl, se împune ca un caracter dramatic de forță prăznoasă, dominantă prin curaj și demnitate, prin dogmatice orocrotitoare față de cei mai slabi ca el, prin mândria înfruntare a nedreptății și-a celor ce-o generează, ori-

potential pe care-l poartă. PROMETEU INLĂNȚUIT, face parte din cele șapte opere care ne-au mai rămas de la Eschyl. RUGĂTOARELE, PERSII, CEI ȘAPTE ÎMPOTRIVA TEBEI și OBESTIA, singura trilogie rămasă întregă din dramaturgia greacă antică, trilogie compusă din: AGAMEMNON, COEFOROLE, (PURTĂTOARELE DE PRINOASE) și EUMENIDES.

Numerosi snt scriitorii moderni care au interpretat, fiecare în felul său, acest mit, poate cel mai înalt, cel mai semnificativ lăsat nouă de antichitatea elenă și printru el, Etimului, autorii „Indurilor citate. El precizează: „In veritabile românească, am încercat să reconstituie cele două fragmente ale trilogiei părintelui tragediei” și nu se pare că a scris unul din cele mai frumoase și nobile dramatice din cîte se cunosc numai în literatura românească. PROMETEU al său are grandioasă și suflu umanist, este optimist ca înălțarea și progresiv ca sensul evoluției omenirii. Suflului tragic, caracteristic poeziei antice, i se substituie ca valori noi, cu virtuți dramatice de negăduit, ceea ce s-ar putea numi suflu optimist, capacitatea concludivă a contemporanului reieșind din alte coordonate.

Poemul are splendide valori poetice prin care generozitatea bogate a imbată remanabile modalități și capacități dramatice. El, Titanul, este însă acela care domină prin nobletea sa spirituală și prin certitudinea drumului pe care și l-a ales, a drumului omenirii.

ADÎNCIMEA SUPRAFETELOR

Atelierul lui HERAFISTOS

ILIE CONSTANTIN

O mare parte a criticii noastre literare mai este tentată să dea autenticității în literatură o accepțiune restrinsă: cuvîntul acesta se pronunță și se scrie mai cu seamă pe marginea cărților erudite de la talentele prozatori, intimidată de cultură. Cu toată justetea, Petru Popescu își semnalează adid pe acei „recenzenți care au descoperit profunzimi de gînd în poezii pămîntului și înnoțiri, corpulorilor de idei și incapacități de gramatică ori în jurnaliști al versului, specializați în metafizice avocătești”, care au trecut ușor peste o carte, după părerea sa remarcabilă, și anume peste volumul de „Versuri” al lui Mircea Ivănescu.

Faptul e, la limită mare, adevărat, dar proporțiile nedreptății snt mai restrînse decît ne așteptăm. Cum ar putea fi calificat drept o gravă necutare vederea primirea de care s-a bucurat cartea lui Mircea Ivănescu (apărută în 1968) cînd au scris despre ea comentarii ca: N. Balotă, Valeriu Cristea, Matei Călinescu, Dan Călugăreanu, N. Manolescu, M. Ungheanu, și alții — ale căror texte nu snt în clipa aceasta la îndemînă? Impresia noastră este că s-a scris, în general, cu seriozitate și înțelegere. Petru Popescu are însă mai puțin dreptate în intervenția sa („Forța discretă”, în „România literară”), și, fapt elevant, și alți critici, scriind despre M. Ivănescu, adoptau un ton revendicativ, îngrășit de o posibilă neînțelegere a originalității poeziei acestui autor. Ne explicăm această preocupare

prin împrejurarea că, la un ceas cînd este tentată să dea autenticității în literatură o accepțiune restrinsă: cuvîntul acesta se pronunță și se scrie mai cu seamă pe marginea cărților erudite de la talentele prozatori, intimidată de cultură. Cu toată justetea, Petru Popescu își semnalează adid pe acei „recenzenți care au descoperit profunzimi de gînd în poezii pămîntului și înnoțiri, corpulorilor de idei și incapacități de gramatică ori în jurnaliști al versului, specializați în metafizice avocătești”, care au trecut ușor peste o carte, după părerea sa remarcabilă, și anume peste volumul de „Versuri” al lui Mircea Ivănescu.

Faptul e, la limită mare, adevărat, dar proporțiile nedreptății snt mai restrînse decît ne așteptăm. Cum ar putea fi calificat drept o gravă necutare vederea primirea de care s-a bucurat cartea lui Mircea Ivănescu (apărută în 1968) cînd au scris despre ea comentarii ca: N. Balotă, Valeriu Cristea, Matei Călinescu, Dan Călugăreanu, N. Manolescu, M. Ungheanu, și alții — ale căror texte nu snt în clipa aceasta la îndemînă? Impresia noastră este că s-a scris, în general, cu seriozitate și înțelegere. Petru Popescu are însă mai puțin dreptate în intervenția sa („Forța discretă”, în „România literară”), și, fapt elevant, și alți critici, scriind despre M. Ivănescu, adoptau un ton revendicativ, îngrășit de o posibilă neînțelegere a originalității poeziei acestui autor. Ne explicăm această preocupare

O seară la „T 4”

De fapt nu este vorba de o seară oarecare la o casă de cultură a tineretului, ci de una la care s-a făcut o generoasă risipă de fantezie. Am preferat, însă, acest titlu pentru că el atrage atenția asupra unei simetrii între munca de concepție „de ziua”, deșus de organizator — și de care ziarul nostru s-a ocupat în cadrul rubricii „O zi la...” — și profunzimea activității propriu-zise, de seară. Și interesanta seară de joie de la clubul „T 4” demonstrează cu prisosință acest lucru.

Cele cîteva sute de tineri au putut opti, după gusturi și preferințe, pentru cîte una sau mai multe din activitățile-mozaic desfășurate concomitent aici.

Au putut fi spectatori la antrenamentul microspectacol de valerietăți avînd ca scenență mai importante o paradă a stelelor... cu nume (Anton Dumitracu, și Dan Gherasim), momente veșele susținute de Nae Lăzărescu și Nucii Petrescu, un calcedon coreografic ilustrat de elevii ai liceului de coregrafie — tablouri folclorice realizate de ansamblul folcloric al tinerilor din Capitală — „Doina Bucurestului”. Atmosfera intimă a cochetului Cafe-bar decorat cu originalitate, a fost punctată de momente poetice cu actorii Sabin Făgărășanu, Gh. Arcudeanu și membrii enclaulului „Săgetătorul”, de improvizatii pe ritmuri de jazz cu formația „Ateneu”, sub conducerea muzicală a lui

Dan Berindei sau pur și simplu de un instructiv „dialog” cu aspectul, care proiecta, pe unul din pereții tablourii celebrității. Cu toate că în timpul seară, în jurul fliperelor și a mesei de ping-pong, din holul decorat cu picturile studentei M. Ștefănescu. Senzația de densitate pe care a dat-o enumerarea noastră de mai sus are o explicație: o organizare perfectă, la care și-au adus contribuția toate cluburile tineretului din Capitală.

Atmosfera culturală a acestei seri a fost alimentată și de amabili și spiritualii amfitrionii care au fost Daniela Anencov, Șerban Cantacuzino și artistul emerit Ion Lucian.

B. SABIN

(Urmare din pag. 1)

parație cu temnița grea pe care o suportă bietele tablouri neînnoțite, arsele la distanță al condicilor de la poșta pare floricea de rosmarin la ureche de flăcău tomatate. Dar, la „plebiscit”: după cum bine se știe, muzele din România achiziționează lucrări de pictură, sculptură, grafică s.a.m.d. Unele (cele mai multe) a-jung în cutare galerii, începîndu-și viața intenționată pe necostumul „diploma” al ochiului care — observă și admiră. Celalalte, nenorococăsele, snt expediate la subso și îngrușite în rastele ca puștile din Spessart. Din acest moment — și numai din acest moment — „diploma” al vizitatorului „v” fi alcătuit, pentru ele, în exclusivitate din șobolani mustăcioși și șorici de catifea dornici să se pună la punct cu ultimele cuceriri ale plumbului contemporan... Cine a avut prilejul să arunce o privire prin îngratele depozite ale muzeelor, s-a îndus pentru trei săptămîni! Nimic mai trist, mai dureros chiar, decît să vezi lucrări care au pretins generoasă investigație de migală și talent și suflet și rivnă, zăcînd una peste cealaltă ca la — ierții comparație — morgă. Unica „rațiune” a acestui somn cataleptic o constituie... scriptologia muzeului; la vremea lor, lucrările respective au costat atât, un eventual control financiar puțin să con-

GHEORGHE PĂTRĂSCU

Scriu despre pictura lui Gheorghe Pătrășcu nu cu sentimentul unei descoperiri, ci mai degrabă al unei datorii. Creația sa, ce se conturează încet, migălos, printr-un efort obstinat este cunoscută de unii oameni restrînși de posibilități — pentru că rugărilor firele cadine ale jurilor saloanelor noastre i-au permis contactul cu un public mai larg. Vrem să dezvăluim însă de la bun început acea imagine românească, poate seducătoare pentru unii, și anume aceea a unui artist boem și hirsut, retras în solitudine a telierului, ignorind zgomotele existenței și ale disputelor artistice. Gheorghe Pătrășcu, unul dintre absolvenții doțaiți ai clasei picturii lui Corneliu Baba și s-a impus împotriva ca un spirit interogațiv de substanță, ferm angajat în actualitatea picturii noastre, și cînd afirmăm aceasta nu avem în vedere exclusiv latura mijloacelor de realizare, a procedurilor pur tehnice. Cred că numai un respect foarte accentuat față de creație, față de ritmul său de implinire (care ține evident de o structură dată), ca și oraoarea tacită și consecență față de „reclamă”, explică în parte atitudinea sa rezervată, dar nu și faptul că se consumă artisticeste corbind aproape în anonim.

Gheorghe Pătrășcu și-a conturat în linii generale opțiunea sa

pentru o pictură fantastică în care elementele „narațiunii” snt tot atîtea simboluri posibile, tot atîtea cîți de adîncire și nuanțare a înțelgerii realității. L-am putea încadra suprarealismului, dacă

VERNISAJE POSIBILE

numai un mod specific de a manevra simbolul, dacă atmosfera de vis ce se țese din jur în fiecare lucrare ar justifica îndoașii această asociere. „Automatismul psihic pur”, acel „dicțu al gîndirii” pe care André Breton îl supra-lă baza oricîrei creații suprealiste este contrazis consecenț de rigoare și coerență rațională, implicit, la exprimării plastice, implicul de sensibilitate obiectivă a artistului față de impulsul interior. Nu avem senzația că pictorul vrea să dezvăluie formula ca atare, dar nici să subscie ei, deși anumite afîntări se pot descoperi (mai ales în dilatarea hiperbolică a personajelor ori în grafismul accentuat al compoziției, care amintesc fie de Dalí, fie de Chirico). Este interesant de observat însă, și nu numai în cazul său, că raportarea la suprealism nu este semnificativă și nici fertilă

acela al păsării, a asociației posibile pentru destin. Totul are o amplitudine cosmică, superind o largă mișcare integratoare. De aceea obsesia malfetică a distrugerii este echilibrată cu un simț deosebit al nuanțelor, cu cea a stabilității, a solidității materiale. Pătrășcu nu are violenta, citilatarea, senzualitatea proprie unui suprealist; el este un meditativ, un reflexiv care lasă să transpară cel mai adesea o ordine interioară aproape clasică. Este un artist care se realizează cu pasiune pe parcursul unui timp îndelungat, aspirînd la o exactă perfecțiune a artei lumii vechi pe care Valéry o vedea în răgăzul necesar maturizării unei opere în vechi și cel modern”. După această intenționată o analiză a creației sale lășind acestor îndurări de „prezentare” calitatea pe care le-am hărăzit-o de la bun început, și care, în cazul său, ca și al altora n-am vrea să imbruce exclusiv un sens figurat: ci intr-adevăr să fie și un preambul la un vernisaj posibil.

acela al păsării, a asociației posibile pentru destin. Totul are o amplitudine cosmică, superind o largă mișcare integratoare. De aceea obsesia malfetică a distrugerii este echilibrată cu un simț deosebit al nuanțelor, cu cea a stabilității, a solidității materiale. Pătrășcu nu are violenta, citilatarea, senzualitatea proprie unui suprealist; el este un meditativ, un reflexiv care lasă să transpară cel mai adesea o ordine interioară aproape clasică. Este un artist care se realizează cu pasiune pe parcursul unui timp îndelungat, aspirînd la o exactă perfecțiune a artei lumii vechi pe care Valéry o vedea în răgăzul necesar maturizării unei opere în vechi și cel modern”. După această intenționată o analiză a creației sale lășind acestor îndurări de „prezentare” calitatea pe care le-am hărăzit-o de la bun început, și care, în cazul său, ca și al altora n-am vrea să imbruce exclusiv un sens figurat: ci intr-adevăr să fie și un preambul la un vernisaj posibil.

Tristetea

state oricînd că valoarea X se află în subso și Y. Numai că picturile nu snt nici realități, nici piese de schimb, nici conserve de roșii în bulion, nici vin de Cotnari. Ele au fost create spre a fi văzute, nu imaginizate de contabili cu minuscule. Numai puțin îndemărat că valoarea lucrărilor din rastele este cumplit de inegală; într-o vreme ne entuziasmam cam repede, apoi achizițiile (chiar și acum) se mai fac știm nouă cum (și se de la sălă că-i băiat bun, cumpără de la cutare, că i-a murit soacra — s.a.m.d.) Oricum însă, fiecare piatră reprezintă o mătură sincesă și elocventă o „piatră kilomtrică” de-a lungul drumului pe care plastica românească l-a parcurs pînă acum. Și trebuie tratată cu stîmă cuvîntul „motiv” pentru care subsemnatul propune să se legitimizeze (de către Comitetul de stat pentru cultură și artă) un fel de amnistie generală, capabilă să spulbere zăvoarele contabilești ce au internat opere care pe niște delincvenți de drept comun. Și așa propune ca lucrările care, în mod cert, nu vor fi niciodată expuse în sălile muzeului, să fie transferate (imprumutate, custodite) unor instituții care și acum, în 1970, agăță pe pereți litografi cu mesteceni și poze din „Flacăra”; scoli, redacții, institute de învățînt superior, case de cultură, cluburi ale uzinelor. Contabili, gospodăria din fire, ar avea acooperarea legală. Pictorii ar avea marea satisfacție a confruntării directe cu exigența privitorului. Iar publicul larg n-ar avea decît de cîștigat.

Singurii inrăstăiți ar fi șobolani depozitari...

(Urmare din pag. 1)

lali, o artă a adevărului. Unii dintre noi însă nu folosesc deschi termenul de realism; fie îl negă și în prefața sa în „Inclusivă” cu un sinonim de teama că, din nou termenul, folosit abuziv, deturnat de la fondul și semnificația lui, ar putea deveni un sulfocant felis pentru gîndirea critică!

Penomenul de compromitere a realismului prin transformarea lui într-o colecție — mai mult sau mai puțin constituia ca atare — de fetișuri a generat multe confuzii. Ideea de realism — o doctrină anacronică, „răsufliată”, lipsită de profunzime, populară id est fără valoare estetică reală, ideea că realismul e dusmanul frumosului, al profundului, al spiritualului, și esențialului, teoria că realismul, prin funcția sa mimică, exclude investigația, adîncirea psihologică, introspecția, poezia, aspirația spre spiritual și metafizic, și toate celelalte, deductibile unele din altele așa cum se trage un șertar dintr-un alt șertar, toate menite să acrediteze convingerea că realismul este în fond nu o atitudine, o filozofie, o morală, permanentă și fundamentală, proprie și specifică artei omului de la începuturile ei, ci o fatură, trecătoare și istorică, în ultimă instanță la fel de pompoasă, grandilocventă, și de așezată de conținut ca și alte procedee literare ale secolului trecut.

Pentru mine realismul nu poate fi doar un curent literar, cu viață limitată. El este, înainte de a fi o orientare, o metodă, un unghi de vedere, o înclinare temperamentală sau intelectuală, ceva mai adînc, mai cuprinzător, mai durabil. El este o filozofie și o morală a creației, originară și veșnică. Arta omului trebuie să cuprindă omul, fără de care autenticitatea ei e absentă. Arta produce omul și existența lui,

cu alte cuvinte realitatea. Autenticitatea artei, legitimitatea și validitatea ei pornesc de la om. Garanția realității și realismului artei, este omul. Fierste, o asemenea atitudine poate fi facit acuzată de „umanism”. Dar oare arta se poate simți insultată atunci cînd e calificată drept umanist? Realismul e permanent și atoare cuprinzător, implicat în toate curentele și școlile literare, uneori în flagrantă contradicție cu programele afișate ale acestor curente și școli. Clasicismul, romantismul, suprealismul snt toate subsumabile realismului, în măsura în care omul (cititor, privitor, ascultător) se regăsește în el. Aș merge pînă acolo încît aș spune că realista e orice operă în care omul se recunoaște, omul fiind, după mine, realitatea operelor de artă. Din acest punct de vedere, orice artist autentic, sincer exprimat în opera sa, e un realist, indiferent dacă aparține din punctul de vedere al manierelor clasicismului, romantismului etc. Oricum artist autentic are o dublă identitate: una poate fi aceea a personalității, a curentului sau literar, a culturii, filozofiei, gîndirii sale etc., iar cealaltă nu poate aparține decît realității. De altfel, dacă ar exista expresie, și dacă verificarea ei este realizarea acestei expresii, realizarea unui drum între emitent și recipient, adică între artist și primitorul său, realitatea operelor e o obligație elementară, fără de care emisia nu se realizează.

Toate acestea, prea cunoscut, nu ar trebui să le uităm de la usor. Frustrările și alienările pe care le creează timpul și locul nu pot schimbă caracterul artei, etern, nobile caracterul convenției psihocentrice în care se exprimă această artă, de asemenea, etern și cu variație în funcție de timp, clar dat înnoțirea exterioră snt uncori de-a dreptul spectaculoase.

REALISMUL

De altfel, în clipa de față în lume are loc, ca să zicem așa, o querelle des figuratisti et des nonfiguratisti. Termenii snt proprii plasticilor dar nonfigurativitate poate fi și literatura sau muzica, și chiar și filmul, nu numai plasticul. Unii pretind că e o formă a „luptei dintre cei vechi și cei moderni”. După mine, nu poate fi numai atât. Cei vechi și cei moderni luptau pentru anumite tipuri de prezentare în cadrul aceleiași specii, specia figuratistului. În timp ce azi astăzi la o luptă între două specii diferite, mai bine-zis la combaterea unei specii, specia figuratistului, de către artiștii care încearcă să creeze o specie nouă.

Realismul este un alt nume al figuratistului. Căci realismul nu face altceva decît să figureze realitatea, în datele ei permanente, rezumabile de fapt la datele omului. Mărturisesc sincer, că, fără a condamna din vreun motiv de principiu arta nonfigurativă (în literatură sau în orice altă branșă), deocamdată nu-i pot acorda înțelegere și mai puțin deoarcă, om, nu mă recunosc în ea. Impopularitatea artei nonfigurative (în literatură și în alte domenii) unii o explică în mod curent prin lipsa de educație a publicului consumator. Publicul e incult și nu înțelege. Să fie totul atât de simplu? Dar dacă publicul înțelege, și totuși păstrează anumite rezerve, pentru că arta nonfigurativă îi oferă mai puțin decît cere el de la ea?

Restîng însă aici domeniul, abandonînd vreo încercare de a face o judecată asupra altei arte decît cea literară, singura despre care mă pot exprima cu anumită certitudine. Voi folosi însă în continuare termenii de figuratist și nonfigu-

Să ne spunem nouă însine în fața un adevăr dureros: în toate marile evenimente care s-au întimplat în România de la începutul celui de-al patrulea deceniu încoace au fost înfățișate cum trebuie în literatură. Dintre creațiile de conștiință, dintre crizele, transformările, dilatațiile și contracțiile care au însoțit evoluția ei, în toate au fost înfățișate serios, cu adîncime, în deplină sinceritate, cu o reală intenție morală de a răspunde adevărat unor mari frîmțurări, transformări, de a da soluții, de a ajuta chiar pe cititor. Din toate acestea, care constituia datoria prozei, multe snt încă de fapt. Începînd din deceniul al patrulea poezia, eseuul, teatrul au reprezentat mult mai mult conștiința românească decît a făcut-o proza. E momentul ca proza să-și înțeleagă mai bine misiunea: aceea de a spune omului adevărul, punînd, uneori, atunci cînd trebuie, degetul pe rană.

Dar așa ceva nu se poate face decît cu fapte adevărate, cu oameni adevărați, cu situații și cadre adevărate, totul sincer și din inimă, cu o conștiință unei adînci datorii față de cititor care de ani de zile caută cartea în care să se găsească pe sine. Realismul e, deci, indispensabil acestei proiectate, perfect în ea. Că nu trebuie să-și însușească toate inovațiile, fără prejudecăți și false pudori. Dar, fără rădăcină în viață și fără conștiință și responsabilitate, inovația se pierde.

Am încercat să fac, între altele, la „Prins”, o panoramă a Bucurestului de azi, oare inexplicabil de absent în proza de după război, și o panoramă a literaturii contemporane, lărgășit ocolit de prozatori. Într-un neput, deci, de imagine mai largă, posibil o imagine a societății românești de după război. O întreprindere grea, deosebită ambicioasă, dar pe care o resimt ca obligatorie, și care trebuie, cred, să constituie mo-

N. GEROŞANU, Spitalul Săpoca, Buzău: „Tovarăşe Băieşu, în să-mi exprim recunoştinţa şi mulţumirile mele pentru cădele cuvinte de încurajare şi pentru faptul că ai publicat în ziar deslăşuirile mele. Eu mă aflu internat în spitalul de neuropsihiatrie Săpoca, din data de 3 februarie şi, deşi nu mă simt bine, ca trebuie să părăsesc spitalul în cursul săptămânii viitoare pentru că pe data de 28 februarie se va judeca recursul procesului meu şi deci ca trebuie să fu de faţă. Am primit şi continui să primesc multe scrisori din toate colţurile ţării de la tineri de diferite categorii sociale, fapt care înăbuşă de convingerea că nu sunt renegat de societate, ca tot trecutul meu cejos, aşa cum spunăci du. Păcat însă că printre ele se mai află şi câteva care vin de la diferite tinere şi care mi cer fotografii, corespondenţă permanentă etc. Aş vrea, prin intermediul tău, să mulţumesc tuturor acelor care mi-au scris fără să-şi scrie adresa şi deci nu am putut să le răspund personal, iar celor ce-mi cer fotografii, prietenie şi altele să le atrag atenţia că prin publicarea scrisorii mele nu am ţinut să-mi fac publicitate. Această publicitate pentru mine este foarte dăunătoare. Indiferent de ce se va spune la proces, indiferent dacă voi fi condamnat sau nu, eu mulţumesc du şi întregului colectiv al ziarului, precum şi tuturor celor ce au căutat să-mi redă încrederea în mine şi în întreaga societate, din care, fără doar şi poate, fac şi voi face parte şi eu. Cu mulţumiri şi simă,

N. GEROŞANU.

Vă mulţumesc pentru cuvintele ce ni le adresaţi şi vă anunţ că şi noi am primit numeroase scrisori pe marginea cazului dumneavoastră. Toţi cei care ne-au scris, fără excepţie, vă transmit înţelegerea şi compasiunea lor şi solicită clemenţa organelor de justiţie. Redacţia a încercat, de asemenea, să vă ajute, şi în acest scop, jurisdicţiunea noastră a avut o convorbire cu preşedintele instanţei care v-a judecat. Domnia sa susţine că sentinţa este justă, data fiind antecedentele pe care le aveţi (care par ceva mai grave din relatarea sa). Cred că singura soluţie este ca colectivul de muncă din care faceţi parte să vină în faţa instanţei să solicite preluarea dumneavoastră în „custodie” morală. În orice caz, vă asigur că un reprezentant al ziarului nostru va fi prezent la judecarea recursului dv.

IOANA POPESCU, Bucureşti: Nu ştiu de acord cu reproducerea pe care mi le faceţi în legătură cu asprimea răspunsului pe care l-am dat în cazul lui Geroşanu. Pentru a mă

convinge de consecinţele pe care le poate avea o nedreptate, dumneavoastră mi recomandaţi să văd o piesă cu titlul „Iertarea”, a unui oarecare Ion Băieşu, la Teatrul Mic. Dacă săptămâna viitoare se va juca, am să-mi cumpăr neapărat un bilet.

MARIANA B., Oradea: Nu fiţi atât de indignată. I-am luat apărarea lui Geroşanu. Dar credeţi că am eu atât de multă putere încât să-l salvez?

HAIDUC VIOREL şi DOREL, judeţul Satu Mare: Cred că este vorba de o coincidenţă, deoarece scrisoarea semnată de cei doi copii Viorel şi Dorel poartă ştanpila poştii din oraşul Cluj. Sau e la mijloc un răuvoitor, care a vrut să vă facă necazuri. În orice caz, scrisoarea voastră nu a scrisă de... voi, elevi de şcoală elementară. Am recunoscut în stilul cam demagogic şi greseliile ei gramaticale mina unui avocat de meserie. Spuneţi-i respectivilor din partea mea că rezist la amintirile şi că nu sînt sperios din fire.

MERCAN F. NICOLAE, comuna Drăganu, judeţul Argeş: „Vă rog foarte mult, tovarăşe Ion Băieşu, să faceţi tot ce puteţi pentru salvarea fiului meu Mercan N. Viorel. În anul 1960 m-am căsătorit eu, numitul Mercan F. Nicolae cu numita Popescu, N. Viorel din Curtea de Argeş. În ianuarie 1963, nepămintind suporta cîtei grele familiare pe care o duceam la domiciliul soţiei mele şi acind şi pe Viorel în vîrstă de gase luni, l-am luat la Drăganu ca mine. Consideram că mama lui Viorel mă va urma. Eu mai bine a dat divorţ, punind pe mama ei şi pe sora mamei ei de matorţă şi a cîştigat divorţul cu nota 10. I s-a încredinţat ei copilul pe care îl crescusem eu singur pînă la un an şi două luni. L-a

luat pe Viorel. S-a căsătorit cu Doileac Ion din Curtea de Argeş, de care a dat divorţ după două luni. A conceiut cu anumiţi cetăţeni, care au făcut greutăţi mari fiului meu. Copilul s-a făcut de cinci ani. Eu pe lângă pensia alimentară îi dădeam şi pachete. Mă cunoştea. Copilul era înţeleptul satisfăcut şi la întreţinerea lui întrecerea şi mama fostei soţii şi ceilalţi din familie. În toamna lui 1968 un cetăţean cu o fată de 12 ani, atunci în neînţelegere cu soţia dînsului, intră în relaţii cu soţia fostă. Acesta îmi interzice relaţiile cu copilul şi dispune de fiul meu, bătîndu-l cu o mare greutate am putut să port relaţii cu fiul meu. După doi ani, în 1970, acest cetăţean care conceiuse cu soţia fostă a mea pretinde că e tată adevărat al lui Viorel şi că i-a dat educaţie, cu toate că n-a nelegitim cu mama copilului. Îl bate, îl ceartă şi dispune de el, considerînd că este îndreptăţit şi de lege. Copilul, care a fost pe la mine, nu se îndura să mă plece. Maiică-să, cîzînd că nu-l poate lua cu vorba bună, a intervenit, venind de trei ori cu executor judecătoresc, care degea pînă în urmă (deci nerespectînd voinţa şi dorinţa copilului) totuşi a renunţat la executare. Motivul: copilul fişă îngrozitor,

CURIERUL NOSTRU DE SÎMBĂTĂ

De la OM la OM

de ION BĂIEŞU

pentru că ştie unde îl duce. Copilul mi-a spus totul. S-a tras de el în mod destul de înuman de către toţi executorii şi de mama lui. Tovarăşul executor nu a renunţat la copil, că respectă legalitatea executării, dar totuşi bănuşete că cu copilul se poate întimpla rău mare dacă îl ia în acest hal. Deja de prima dată toţi executorii putea că încheie un proces-verbal pe care nu l-a încheiat. Abuzează pentru că din partea ei se interzice prin oameni mari. Zic asta vîzînd clar cînd toţi executorii spune verbal că copilul trebuie luat neapărat, intrucît un caz ca şi cum nu s-ar prezenta un deţinut la închisoare. Ce inimă să am eu cînd fiul meu de care se trage cu forţa fizică a unui executor judecătoresc şi a unei mame care şi-a pierdut încrederea fiului şi prin neînţelegerea şi dezinteresul care l-a dat acestui copil nevînătat. Copilul s-a speriat de aceste acţiuni jonică care s-au petrecut şi nu credea să mai cadă pe nimeni pînă nu o să-i dovedesc eu că nu mai are nimeni dreptul să interzică asupra lui. Eu doresc ca, atîta timp cît copilul s-a atăsat de mine, care sînt tatăl lui sîntă la sută, seamănă perfect fiziceste şi sufleteşte cu mine, să mi se lase mie în îngrijire. De aceea îl luasem şi la despărire. Tribunalul nu a cunoscut adevărul şi i l-a încredinţat ei. Dar acum copilul a văzut adevărul şi i l-a spus spune. Iertaţi-mi scrisul. V-am scris o durere de un copil al meu, fată de care cred că am făcut tot ce am putut.”

În aceeaşi zi am primit şi următoarea scrisoare de la fiul dumneavoastră:

Tov. Ion Băieşu, Eu, Viorel, am stat la mama pînă la 7 ani. Pînă la 5 ani am avut pe „tata” Ion, „tata” Nelu (soşbru) şi „tata” Crăciun. Ei nu m-au bătut. „Tata” Marin mă bate, mă chinuie de la 5 ani pînă acum. Mama mă bate la fel. Mă pune să-i spăl pe picioare. Acum sînt la tătucul meu bun, la Drăganu. Mama a venit cu executor de 3 ori. Eu am plîns rău şi nu m-a luat. Mi-e frică că mă ia. Mă sperii de maşini şi de oameni. Visez noaptea executor. Vă rog să ruşaţi copiii din România să se roage de lege să mă lase la tătucul meu bun, la Drăganu Mercan N. Viorel.”

Tragică şi revoltătoare, tovarăşe Mercan Nicolae! poveste mi-ai relatat. Nu ştiu cine are dreptate,

nu asta are cea mai mare importanţă, ci situaţia deosebită în care aţi ajuns acum dumneavoastră, fostul soţ şi fostă soţie, care trageţi de un biet copil în două părţi, ca de un obiect casnic oarecare. Nu vă gândiţi, oare, dumneavoastră, cei doi părinţi, că acest coşmar va lăsa copilului traume psihice

IOFCEA GRIGORE, judeţul Ilfov: „În luna aprilie a anului acesta se împlinesc cincisprezece ani de cînd s-a deschis Şantierul Naţional al Tineretului Cerna—Jiu pentru construcţia liniei ferate forestiere Tirgu—Jiu—Tîmnaş şi linia industrială pe care se transportă pîrită pentru fabrica de ciment Birseşti. Eu am fost comandantul sectorului I şi apoi numărul 2 Şuşita. De cînd s-a închis şantierul amintit nu mai ştiu nimic despre mulţi

foşti brigadierii. Îl rog pe acestia să-mi scrie pentru a stabili împreună un loc pentru a sărbători acest eveniment. Adresa mea este IoŢcea Grigore, primarul comunei Vîntorii Mici, Oficiul P.T.T.R. Crevedia Mare.”

Vă rog să anunţaţi şi redacţiei noastre locul şi data jubileului. Aş lua şi eu parte cu plăcere la eveniment.

B. MIRCEA, Arad: Vreţi să ştiţi cum o cheamă pe cîntăreaţa de culoare din Jamaica pe care aţi văzut-o în spectacolul de varietăţi al Televiziunii din 8 februarie. O cheamă... Liliana Tomescu.

MARCEL ROJ, Lugoj: Am citit piiza dumneavoastră intitulată „Epilog la un jurnal” şi am des-

CHIABRU EUGEN, elev: „În urmă cu patru ani, tatăl meu, Gheorghe Cheaburu, domiciliat acum în Botoşani, strada 1. C. Frimu 28, blocul C3, sc. B, op. 19, fiind gelos pe mama mea, a bătut-o pe aceasta în chip groaznic. Întimplarea de atunci nu a fost uitată de cîinii care au asistat cu groază la acea schingiuire, faptul s-a petrecut în Bucecea. Noaptea următoare după groaznica întimplare, mama reuşeşte să fugă. Eu şi fratele meu Gabi, care atunci avea cinci ani, am rămas dînr-odată singuri. Nu avea cine să ne poarte de grijă. Eu mergeam la şcoală, n-aveam timp să mă ocup şi de celelalte lucruri. Tata, în loc să aibă grijă de noi, se ducea pe la diverse femei. Pînă în octombrie am dus-o aşa. În octombrie, tată-miu, apelînd la sentimentele

pentru toată viaţa? De unde această anabie neomenească de a-l împăi cu orice preţ pe dîndu-i? Acum nu ştiu ce o de făcut. Dacă doriţi cu orice preţ să înţei copilul la dumneavoastră, înaintaţi o plîngere justiţiei. Dar, pentru numele lui Dumnezeu, ferii-l cu orice preţ de avaturile a acestei întîmplări odioase!

matere, a înduplecat-o pe mămica să vină înapoi. După cîteva săptămîni este necoiată să fugă din nou. Dar începe să o bată. Iar am rămas singuri. Acum totul mi se aducea prietena de faţă cu noi. După un timp iar s-a gândit că trebuie să o aducă pe mama înapoi. A recurs la aceleaşi minciuni. Astfel s-a scurs viaţa noastră timp de un an, în răstimpul căruia mama s-a lăsat însoţită şi bătută pentru că Gabi să nu sufere. În septembrie 1967, mama este din nou bătută. De data asta am descoperit şi secretul acestor bătăi groaznice. Prin aceste bătăi tată urmărea să o omoare. Vroia să o omoare încet, încet, prin chinuri fizice şi morale. În urma acestor bătăi, de altfel, era să moară. O lovi-se cu un furcun de cauciu cam cinci centimetri în secţiune. Cu cîteva zile înainte îl adusesse de la serviciu. Cred, mai mult, sînt sigur, că pentru acest lucru l-a adus. Intrucît mămica avea încredere în mine, a plecat. O rugasem să-şi scape zilele. M-a înţeles şi a plecat. Dar tatăl meu a văzut în mine un duşman al său. A început să mă bată, să mă ameninţe, neuitînd niciodată să înlure groaznic de urit. Pe fratele meu l-a dus la persoana de „încredere”. Nu l-am mai văzut puţin. Nu era săptămîni să nu mă bată. Colegilor mei de clasă le ascundeam faptul că eram bătut. În cele din urmă am fugit şi eu. Am lăsat cărţile în bancă la şcoală şi am fugit. Am mers pe jos cam ore 36 de ore. Săptămîni şi dumneavoastră: de la Bucecea la Dorohoi, iar de aici la Săveni, apoi pînă la Liveni. Am plecat de după omiaş în 18 decembrie 1967 şi am ajuns a doua zi seara la bunicul meu, unde era şi mămica. Bunicul m-a ajutat să continui liceul în clasa IX-a la Săveni. Tatăl meu n-a venit niciodată să-mi plătească internatul. A plătit doar bunicul. Apoi am intrat în liceul militar contrar voinţei mamei mele. Voiam să găsesc o lume cinstită. Şi am găsit-o. În timpul acesta, Gabi a stat pe la diverse persoane din Botoşani. De cite ori l-am văzut îmi spunea că o duce bine, dar după ce pleca tatăl meu începea să plîngă şi-mi spunea cum îl prigonesc toţi. Astă vară m-am cutremurat cînd l-am văzut. Era slab, palid, cu haţele rupte... Cînd am rămas singur a început să-şi spună că păţit. Are o cicatrice mare pe piciorul sting. I-o făcuse o persoană de „încredere”: mama amantei tată. Beată fiind, aceasta a scăpat toporul în piciorul lui. Tama trecută a dormit într-o cameră fără fîc. S-a îmbolnăvit şi noaptea tresărea şi începea să plîngă şi să fişe în somn. Ziua stătea adesea fără să mînce. Împreună cu amanta sa, tatăl nostru pleca la restaurant să mînce, iar Gabi rămînea acasă flămînd. Către începutul lunii septembrie, avînd încercături cu amanta sa, tata se hotărîşte să mă facă o încercare. Împreună cu Gabi, s-a dus la mama, care era în Reşiţa. Nu ştiu cum de l-a mai crezut ea şi de data aceasta. Cred că a speriat-o starea lui Gabi. În acest timp, unele din prietenile lui tată-meu mai veneau seara la el. Nu ştiu ce se întorsese mămica. Dar înspre sfîrşitul anului a început din nou cu ameninţările. Nu era zi să nu o ameninţe cu moartea pe mămica. Asta o hotărîşte să-l părăsească în ziua de 26 decembrie 1969. Dar îl ia şi pe Gabi cu ea. N-a vrut să-l mai lase în suferinţă. Dar după ce-a început şcoala, tată-miu îl fură pur şi simplu de la şcoală din sat. Directorul şcolii a anunţat miliţia comunală, care l-a arestat în comuna Manoleasa. Însă au fost necoiţi să-l pună în libertate la comanda unui inger păzitor al său. Vechii tovarăşi de afaceri, Ion Amihăiesei, secretar al consiliului popular din comună. În prezent fratele meu este la tată-miu în Botoşani. El, după cum îl ştiu şi după cite aud că face, n-are decît grija femeilor şi a băutu-

copertit cu acest prilej un neobşnuit talent de prozator. Aştept să-mi trimiţeţi şi alteceva, plus cîteva date biografice. Voi încerca să vă ajut să publicaţi ceva într-o revistă literară. Eventual poate faceţi un drum pînă la Bucureşti, ca să stăm de vorbă. Vă felicit.

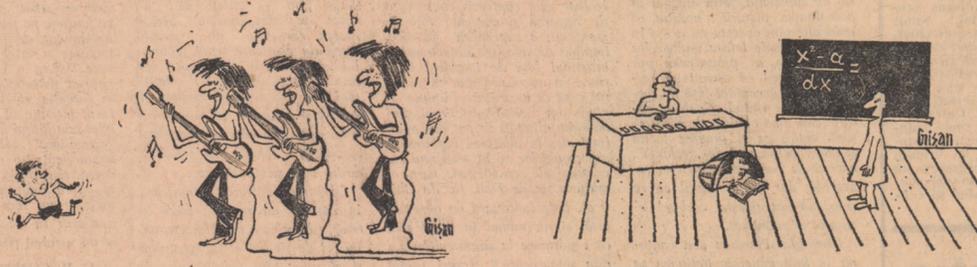
E. PANTAZIU, Braşov: Nu-mi amintesc să fi primit lucrarea dv. Repetaţi gestul.

CHIABRU EUGEN, elev: „În urmă cu patru ani, tatăl meu, Gheorghe Cheaburu, domiciliat acum în Botoşani, strada 1. C. Frimu 28, blocul C3, sc. B, op. 19, fiind gelos pe mama mea, a bătut-o pe aceasta în chip groaznic. Întimplarea de atunci nu a fost uitată de cîinii care au asistat cu groază la acea schingiuire, faptul s-a petrecut în Bucecea. Noaptea următoare după groaznica întimplare, mama reuşeşte să fugă. Eu şi fratele meu Gabi, care atunci avea cinci ani, am rămas dînr-odată singuri. Nu avea cine să ne poarte de grijă. Eu mergeam la şcoală, n-aveam timp să mă ocup şi de celelalte lucruri. Tata, în loc să aibă grijă de noi, se ducea pe la diverse femei. Pînă în octombrie am dus-o aşa. În octombrie, tată-miu, apelînd la sentimentele

pentru toată viaţa? De unde această anabie neomenească de a-l împăi cu orice preţ pe dîndu-i? Acum nu ştiu ce o de făcut. Dacă doriţi cu orice preţ să înţei copilul la dumneavoastră, înaintaţi o plîngere justiţiei. Dar, pentru numele lui Dumnezeu, ferii-l cu orice preţ de avaturile a acestei întîmplări odioase!

matere, a înduplecat-o pe mămica să vină înapoi. După cîteva săptămîni este necoiată să fugă din nou. Dar începe să o bată. Iar am rămas singuri. Acum totul mi se aducea prietena de faţă cu noi. După un timp iar s-a gândit că trebuie să o aducă pe mama înapoi. A recurs la aceleaşi minciuni. Astfel s-a scurs viaţa noastră timp de un an, în răstimpul căruia mama s-a lăsat însoţită şi bătută pentru că Gabi să nu sufere. În septembrie 1967, mama este din nou bătută. De data asta am descoperit şi secretul acestor bătăi groaznice. Prin aceste bătăi tată urmărea să o omoare. Vroia să o omoare încet, încet, prin chinuri fizice şi morale. În urma acestor bătăi, de altfel, era să moară. O lovi-se cu un furcun de cauciu cam cinci centimetri în secţiune. Cu cîteva zile înainte îl adusesse de la serviciu. Cred, mai mult, sînt sigur, că pentru acest lucru l-a adus. Intrucît mămica avea încredere în mine, a plecat. O rugasem să-şi scape zilele. M-a înţeles şi a plecat. Dar tatăl meu a văzut în mine un duşman al său. A început să mă bată, să mă ameninţe, neuitînd niciodată să înlure groaznic de urit. Pe fratele meu l-a dus la persoana de „încredere”. Nu l-am mai văzut puţin. Nu era săptămîni să nu mă bată. Colegilor mei de clasă le ascundeam faptul că eram bătut. În cele din urmă am fugit şi eu. Am lăsat cărţile în bancă la şcoală şi am fugit. Am mers pe jos cam ore 36 de ore. Săptămîni şi dumneavoastră: de la Bucecea la Dorohoi, iar de aici la Săveni, apoi pînă la Liveni. Am plecat de după omiaş în 18 decembrie 1967 şi am ajuns a doua zi seara la bunicul meu, unde era şi mămica. Bunicul m-a ajutat să continui liceul în clasa IX-a la Săveni. Tatăl meu n-a venit niciodată să-mi plătească internatul. A plătit doar bunicul. Apoi am intrat în liceul militar contrar voinţei mamei mele. Voiam să găsesc o lume cinstită. Şi am găsit-o. În timpul acesta, Gabi a stat pe la diverse persoane din Botoşani. De cite ori l-am văzut îmi spunea că o duce bine, dar după ce pleca tatăl meu începea să plîngă şi-mi spunea cum îl prigonesc toţi. Astă vară m-am cutremurat cînd l-am văzut. Era slab, palid, cu haţele rupte... Cînd am rămas singur a început să-şi spună că păţit. Are o cicatrice mare pe piciorul sting. I-o făcuse o persoană de „încredere”: mama amantei tată. Beată fiind, aceasta a scăpat toporul în piciorul lui. Tama trecută a dormit într-o cameră fără fîc. S-a îmbolnăvit şi noaptea tresărea şi începea să plîngă şi să fişe în somn. Ziua stătea adesea fără să mînce. Împreună cu amanta sa, tatăl nostru pleca la restaurant să mînce, iar Gabi rămînea acasă flămînd. Către începutul lunii septembrie, avînd încercături cu amanta sa, tata se hotărîşte să mă facă o încercare. Împreună cu Gabi, s-a dus la mama, care era în Reşiţa. Nu ştiu cum de l-a mai crezut ea şi de data aceasta. Cred că a speriat-o starea lui Gabi. În acest timp, unele din prietenile lui tată-meu mai veneau seara la el. Nu ştiu ce se întorsese mămica. Dar înspre sfîrşitul anului a început din nou cu ameninţările. Nu era zi să nu o ameninţe cu moartea pe mămica. Asta o hotărîşte să-l părăsească în ziua de 26 decembrie 1969. Dar îl ia şi pe Gabi cu ea. N-a vrut să-l mai lase în suferinţă. Dar după ce-a început şcoala, tată-miu îl fură pur şi simplu de la şcoală din sat. Directorul şcolii a anunţat miliţia comunală, care l-a arestat în comuna Manoleasa. Însă au fost necoiţi să-l pună în libertate la comanda unui inger păzitor al său. Vechii tovarăşi de afaceri, Ion Amihăiesei, secretar al consiliului popular din comună. În prezent fratele meu este la tată-miu în Botoşani. El, după cum îl ştiu şi după cite aud că face, n-are decît grija femeilor şi a băutu-

SATIRĂ • UMOR • SATIRĂ • UMOR

Desene de V. CRIŞAN

DIALOGURI ÎN

Muzeul imaginar

de ION HOBANA

— Săptămîna trecută am prezentat cititorilor sistemul hidrografic artificial şi fortificaţiile de pe platoul Marcabuzi, făgăduindu-le că vom vorbi, în continuare, despre monumentele cele mai reprezentative ale culturii marmă.

— În incinta fortificaţiilor am găsit, rînd pe rînd, un mare număr de sculpturi, ansambluri şi morminte. Cetele cele mai interesante, dominate fiecare de un altar monumental, sînt situate pe cele patru puncte cardinale.

— Cu care vreaţi să începeţi?

— Cu altarul Cancacantho, ridicat de la est şi orientat spre Soare-răsare. În faţa lui, un teren destul de vast pentru a cuprinde o armată, sau întreaga populaţie a regiunii; foarte aproape, o mică înălţime a fost amenajată pentru a reprezenta, privită sub un anumit unghi, un rege sau un preot, aşezat pe tron, cu mişcările împreunate a rugă.

— Această sculptură „în mare” este caracteristică, pare-mi-se culturii marmă — şi nu numai ei...

— La sud, pe o înălţime de 50—60 metri, numită „Fortăreaţa”, figurile sculptate se ridică pretutindeni. Un altar, orientat spre est, depăşeşte cu 15 metri nivelul cîmpiei înconjurătoare. De la baza lui coboară o pantă repede şi netedă, acoperită cu un fel de ciment.

— Pe marginea vestică a platoului, cam la 100 de metri de prăpastie, un grup de stînci enorme alcătuiesc un altar orientat spre Soare-apune. Acest loc e numit „Mayoralas”, nume modern, atribuit de asemenea tinerelor fete care cîntă şi dansează, potrivit tradiţiei, la serbările rituale din prima săptămîna a lui octombrie... Fără nici o îndoială, e vorba de un altar edificat pentru cîntecele religioase şi aranjat în formă de cochilie acustică, pentru amplificarea sunetului.

— A mai rămas un punct cardinal.

— La extremitatea nordică a platoului, doi broscoi enormi ştot aşezaţi pe un altar semicircular, orientat spre vest. Odată pe an, la solstiţiul din iunie, preoţii vedeau soarele răsărînd exact în dreptul figurii centrale. Acest altar aparţine unui ansamblu aproape circular de monumente, avînd în centru un mausoleu, în foarte proastă stare.

— Dacă nu mă înşel, una dintre marile enigme ale culturii marmă rezidă tocmai în acest mausoleu...

— ...în care o sută de fotografii, făcute în diferite perioade ale anului, au relevat stătuia unui bătrîn muribund, veghet de două femei şi de cîteva figuri de animale, reprezentînd, poate, cele patru elemente ale naturii. Proiectarea directă, pe ecran, a negativului unuia dintre aceste fotografii face să apară o a doua figură. În locul unde se află capul primului personaj, se vede chipul sculptat al unui om tînăr, cu suviţe de păr pe frunte, care priveşte cu o expresie de nobilă mîndrie.

— Şi justificarea schimbării la faţă?

— Nu voi încerca să explic acest mister sculptural, pe care ni-l dezvăluie numai fotografia.

— Mă întreb dacă există cîteva în stare să-l explice, fără a recurge la formulele salvatoare: „coincidenţă”, sau „iluzie optică”. Dar e cazul să trecem la o descriere a figurilor de pe platou. Vă propun să începem cu cele zoomorfe.

— Sînt animale originare din regiune, ca broasca şi condorul; animale americane, broaşte testoase şi maimuţe, care nu puteau trăi la o asemenea altitudine; vaci şi cai — specii aduse de spanioli; animale care nu existau pe continent — nici în preistorie — ca elefantul, leul african şi cămila...

— Presa a bătut destulă monedă în legătură cu o prezentă şi mai insolită.

— Stegozaurul (vezi fotografia) — animal din era terţiară, cunoscut prin oseminte şi amprente fosile.

— Iată un alt „mister sculptural” deocamdată inexplicabil. Ştiinţa ne încredinţează că omul şi stegozaurul n-au fost nici pe departe contemporani. Iar a ne închipui că purtătorii culturii marmă erau capabili de reconstrucţiuni de genul celor efectuate de la Cuvier încoace... Să nu ne pierdem însă în conjecturi. Ce ne puteţi spune despre figurile antropomorfe?

— Reprezintă cel puţin patru rase umane, printre care rasa neagră. Cele mai multe capete sînt neapărate, dar unele au o cască de războinic, sau o pălărie.

— Cred că, din acest punct de vedere, interesul maxim se concentrează asupra stîncii duble, înalte de peste 25 de metri, în care aţi descoperit 14 chipuri de mari dimensiuni. Dar despre asta vom discuta pe larg în ultima parte a dialogului închinat culturii marmă.

CULTURA MASMA (II)

9 septembrie 1939. Trenul special al lui Hitler se afla de cîteva zile pregătit pentru a-l transporta pe dictatorul nazist spre Varşovia. Dar — cu toată lipsa de armament şi de trupe — armatele poloneze fărîmiţate rezistau. Drumul spre Varşovia nu era liber. Hitler a trebuit să arunce în luptă noi divizii şi a-aviatice pentru a înfrînge armata poloneză mult inferioară.

Şi totuşi Hitler îşi mutase reşedinţa de la cancelaria în trenul special pîzit de către comandanţii SS. În seara aceea Hitler avea vizitatori. Patru persoane în uniforme au fost aduse în seara aceea de trenul special. După ce şi-au arătat de cîteva ori legitimaţiile, au fost introduşi în vagonul-salon care se învecina cu vagonul lui Hitler. Iar peste cîteva minute au fost anunţaţi că sînt aşttepţi. Primul a intrat Keitel; apoi generalul Alfred Jodl, şeful secţiei operaţionale a OKW, I-au urmat amiralul Canaris, şeful Abwehrului (spionajul armatei) şi unul dintre adiunţii săi colonelul Erwin Lahousen.

Canaris ceruse în mod expres să-l vadă pe Hitler pentru a transmite unele informaţii importante.

— Din datele care mi-au parvenit deduc posibilitatea unui atac al Franţei în Saar. Aceasta ar permite trupelor franceze să avanseze apoi atît spre München cît şi spre Ruhr şi să imobilizeze o mare parte din trupele noastre. N-are fi exclusă şi o acţiune militară a Angliei, în acelaşi timp.

Hitler îl lasă să termine, apoi, rotîndu-şi privirea de la Keitel la Canaris, răspunde laconic:

— Nu cred. Este imposibil. Nici Franţa, nici Anglia nu vor

ARMATA DE LA NURNBERG (IV)

ataca acum. Altfceva mai aveţi să-mi comunicaţi?

Hitler nu făcea în acel moment decît să reia o idee pe care o dezvoltase cu două săptămîni înainte în faţa generalilor săi. Experienţa cîştigată la München şi ulterior, cînd în favoarea Cehoslovaciei puterile occidentale nu acţionaseră în nici un fel, l-a făcut să-şi menţină convingerea că nu există pentru Germania nici un pericol în vest.

Astfel, la 22 august, Hitler declara:

— Vestul nu are decît două posibilităţi să ni se opună: 1. Blocada — nu va putea fi efectuată din cauza autarhiei şi a surselor de aprovizionare de care vom dispune în est; 2. Un atac dinspre linia Maginot. Îmi pare imposibil. Mai există o eventualitate — violarea neutralităţii olandeze, belgiene şi elveţiene. Niciodată Anglia şi Franţa nu vor viola neutralitatea acestor ţări. Practic lor le este imposibil să vină în ajutor Poloniei.

Dar ce s-ar fi petrecut dacă lucrurile ar fi evoluat altfel? Generalul Jodl declara la Nürnberg:

— Pînă-n 1939 noi eram capabili să înfrîngem singuri Polonia; dar noi n-am fost niciodată în măsură, nici în 1938, nici în 1939 să ne opunem unui atac concentrat al acestor naţiuni reunite (Anglia, Franţa, Polonia — n.r.). Şi dacă noi n-am fost înfrînţi în 1939, aceasta se datorăşte pur şi simplu faptului că în timpul campaniei din Polonia, cele 110 divizii franceze şi engleze din vest au rămas absolute inactice în faţa celor 23 de divizii germane.

Iar generalul Halder, şef al

foarte scurt timp după înfrîngerea Poloniei.

La 6 octombrie, Hitler ţine unul din obşnuitul sale discursuri în faţa Reichstagului. Plină de steaguri cu svastici şi de uniforme militare de toate culorile, sala Reichstagului se ascămana mai mult cu o piaţă în pregătirea unei parăzii. Göring care prezida şedinţa de pe un podium care trona asupra intrării săli, era zîmbitor şi volubil. Hitler, cu obişnuta sa figură împietrită, îşi rosti discursul în care accentul era pus pe oferte de pace faţă de Franţa şi Anglia.

— Ce rost are acest război în vest? Pentru restaurarea Poloniei? Polonia tratată de la Versailles nu se va mai ridica niciodată.

El propune o nouă conferinţă care, bineînţeles, nu putea face altceva decît să consacre cu cererea de către Reich a Poloniei naţional-socialist şi expansiunii viitoare a poporului german exterioră acest obiectiv va fi ajutat în mod corespunzător şi diferit de propaganda necesară din punct de vedere psihologic. Dar acest camuflaj nu va schimba nimic din scopul războiului care este şi va rămîne, distrugerea dusmanilor occidentali” („subinţiera mea — S.V.).

Un singur om din asistenţă cunoştea de mai multă vreme intenţiile lui Hitler. Încă în momentele în care Varşovia rezistă sub tirul concentrat al canonilor germane, Keitel a primit misiunea de a pregăti de urgenţă planul deplasării efectivelor germane din Polonia spre frontiera franceză, belgiană şi olandeză.

Keitel declara la Nürnberg: „Încă în ultima fază a campaniei din Polonia, au început să fie transferate în vest toate forţele care nu erau necesare. Iar

în ultimele zile ale războiului din Polonia, Hitler mi-a spus că este hotărît să aducă toate forţele din est în vest cît mai repede cu putinţă pentru a putea ataca în iarna lui 1939—1940.

PLANUL MANSTEIN

Pe unde urma să fie atacată Franţa? Problema a reprezentat o temă centrală în preocupările virfurilor militare hitleriste. Şi aceasta deoarece Keitel şi anturajul său, în mod special Brauchitsch, bucurau că nu scăpat de complicaţii la frontiera vestică în perioada campaniei din Polonia, se temeau totuşi să atace Franţa fără o consolidare a forţei militare ger-

„O CAMPANIE

de peste hotare

„Laosul nu trebuie să devină un nou Vietnam“

Luări de poziție ale unor senatori din S.U.A.

ORIENTUL APROPIAT

● Convorbirile cvadripartite de la O. N. U. ● Noi incidente

NEW YORK — Reprezentanții permanenți la O.N.U. ai Franței, Marii Britanii, S.U.A. și U.R.S.S. au ținut vineri cea de-a 29-a reuniune consacrată gășirii căilor unei reglementări politice a conflictului din Orientul Apropiat. După întâlnire, care a avut loc la reședința ambasadorului S.U.A. s-a anunțat numai că vitoarea reuniune va avea loc joi 5 martie la reședința ambasadorului Franței.

„fără precedent“, a fost însoțită de o declarație a purtătorului său de cuvânt care a menționat că secretarul general a „remarcat unele elemente pozitive“ în discuțiile de până acum ale ambasadorilor celor patru mari puteri.

TEL AVIV — Un purtător de cuvânt militar a declarat la Tel Aviv că avioane israeliene au efectuat vineri un raid de bombardament asupra unor obiective egipțiene în partea de sud a Canalului de Suez.

Intr-un comunicat militar dat publicității la Cairo s-a confirmat atacul efectuat de aviația israeliană.

TENSIUNE ÎN UNIVERSITĂȚILE AMERICANE

BONN 27. — Corresponsentul Agerpres, M. Moaracș, transmite: În continuarea vizitei pe care o face în Republica Federală a Germaniei, ministrul comerțului exterior al României, Cornel Burciuc, a avut întrevederi cu dr. Alex Möller, ministrul federal al finanțelor, și cu dr. Erhard Eppler, ministrul federal al colaborării economice. Ministrul român s-a întâlnit apoi din nou cu Karl Schiller, ministrul federal al economiei. La întrevederi a luat parte Constantin Oancea, ambasadorul României la Bonn.

Ministrul Comerțului Exterior al României în R. F. G.

În cursul zilei de vineri, ministrul comerțului exterior a făcut o vizită la conculul vest-german Mannesmann de la Düsseldorf, unde a purtat convorbiri cu conducătorii acestuia.

Vineri seara, în încheierea vizitei pe care ministrul comerțului exterior al României a făcut-o în Republica Federală a Germaniei, ambasadorul extraordinar și plenipotențiar al Republicii Socialiste România la Bonn, Constantin Oancea, a oferit o recepție în saloanele Ambasadei române.

Societate mixtă româno-chiliană

În cadrul unei ceremonii oficiale, la Santiago de Chile a fost semnat actul de constituire a unei societăți mixte româno-chilienne pentru exploatarea unor zone miniere din Chile, pe baza acordului intervenit între Intreprinderea Română de Stat pentru Comerțul Exterior „Geomint“ și Intreprinderea Națională a Mineritului din Chile „Enaxim“. Cu acest prilej, ministrul chilian al minelor, Alejandro Hales, și ambasadorul României la Santiago de Chile, Vasile Dumitrescu, au evidențiat însemnătatea constituirii acestei societăți mixte pentru dezvoltarea cooperării în domeniul minier dintre România și Chile.

TOVARĂȘUL VASILE VLAD, membru supleant al C.C. al P.C.R., șeful secției relații externe a C.C. al P.C.R., care face o vizită în R.S.F. Iugoslavia la invitația Președintelui U.C.I., a fost primit vineri de tovarășul Niaz Dizdarević, membru al Biroului Executiv al Președintelui U.C.I.

O inițiativă românească

Reuniune la O. N. U. privind cooperarea în domeniul calculatoarelor electronice

La sediul Organizației Națiunilor Unite din New York se desfășoară lucrările unui grup de oameni de știință, printre care se numără și academicianul Nicolae Teodorescu, decanul Facultății de matematică a Universității București, care, la invitația secretarului general al O.N.U., redac-

tează un raport privind cooperarea internațională în domeniul folosirii calculatoarelor electronice și a tehnicii de calcul în interesul dezvoltării. Raportul urmează să fie prezentat sesiunii viitoare a Adunării Generale.

În cuvântul de deschidere al lucrărilor, Philippe de Seynes, secretar general adjunct al O.N.U. pentru problemele economice și sociale, a subliniat că actuala reuniune este rezultatul inițiativei României la cea de-a 23-a sesiune a Adunării Generale a O.N.U. El a elogiat activitatea desfășurată în mod consecvent de țara noastră, în cadrul Adunării Generale și în alte organisme ale O.N.U., în direcția largirii și intensificării cooperării internaționale în domeniul științei și tehnicii.

În cursul intervențiilor sale, acad. N. Teodorescu a expus punctul său de vedere, sprijinit de mulți specialiști și de reprezentanți ai instituțiilor specializate și ai organismelor internaționale profesionale, asupra proiectului de raport ce urmează să fie elaborat, subliniind în acest sens prioritatea ce trebuie acordată pregătirii cadrelor de specialitate la toate nivelele în tehniciile de calcul și în aplicațiile acestora în diferite domenii ale vieții politice și sociale.

DELEGAȚIA ROMÂNĂ ÎN KENYA

În cursul vizitei în Kenya, Bujor Alămaș, ministrul minelor, conducătorul delegației guvernamentale române, a avut convorbiri cu dr. Njoroge Mungai, ministrul afacerilor externe, cu Mbiyu Koinange, ministru de stat însărcinat cu relațiile la Președinția Republicii, și cu W. Ocampo, ministrul pentru resursele naturale. Ministrul minelor, Bujor Alămaș, și membrii delegației pe care o conduce au vizitat, totodată, mai multe exploatari de minereuri neferoase.

Incheierea vizitei lui A. Gromiko în R. D. G.

BERLIN 27 (Agerpres). — În comunicatul dat publicității la încheierea vizitei în R.D. Germană a ministrului afacerilor externe al U.R.S.S., Andrei Gromiko, se arată că în cursul convorbirilor purtate cu ministrul de externe al R.D.G., Otto Winzer, a fost reafirmată hotărârea de a consolida și pe viitor colaborarea dintre R.D. Germană și U.R.S.S. Părțile au reafirmat necesitatea dezvoltării relațiilor dintre țările europene, soluționării problemelor legate de asigurarea păcii. Impreună cu alte țări, R.D.G. și U.R.S.S. vor continua pregătirile pentru organizarea conferinței în problemele securității europene.

În comunicat se relevă că Republica Democrată Germană trebuie să participe, fără nici un fel de restricții și cu deplină egalitate în drepturi, la colaborarea internațională, inclusiv în cadrul O.N.U.

Cei doi miniștri, se spune în comunicat, „au făcut un schimb de informații și păreri în legătură cu contactele lor cu guvernul R.F.G. Ei au relevat deplina unitate de vederi în abordarea problemelor ce se ridică în legătură cu aceasta și în ce privește acțiunile corespunzătoare“. În legătură cu propunerea sovietică, referitoare la schimbul de păreri dintre U.R.S.S. și S.U.A., Anglia și Franța în problema Berlinului occidental, reprezentanții R.D. Germană și-au exprimat sprijinul deplin față de eforturile Uniunii Sovietice îndreptate spre îmbunătățirea situației în acest oraș, înlăturarea dificultăților și tensiunii.

Vineri, Andrei Gromiko și-a încheiat vizita în R.D.G., plecând spre patria. Pe drum, el a făcut o scurtă escală la Varșovia, unde a fost întâmpinat, pe aeroport, de ministrul afacerilor externe al R.P. Polone, Ștefan Jedrychowski.

INTR-UN INTERVIU acordat ziarului guatemalez „PRENSA LIBRE“, Gonzalo Facio Segreba, desemnat ministru al afacerilor externe în guvernul noului președinte al Republicii Costa Rica, José Figueres, a declarat că țara sa va continua să promoveze dezvoltarea relațiilor comerciale cu statele socialiste fără să țină seama de deosebiri ideologice. El a adăugat că existența relațiilor diplomatice cu Cuba nu trebuie să constituie o piedică pentru schimburile comerciale cu această țară.

Declarațiile președintelui I. B. Tito

Președintele R.S.F. Iugoslavia, Iosif Broz Tito, s-a înfaptit vineri din tunelul întreprins în mai multe țări din Africa.

Intr-o declarație pe care a făcut-o la sosire, președintele Tito și-a exprimat satisfacția față de rezultatele pozitive ale călătoriei sale, atât în ceea ce privește dezvoltarea relațiilor bilaterale dintre Iugoslavia și țările vizitate, cât și în ceea ce privește discuțiile purtate asupra celor mai importante probleme ale situației internaționale actuale. Președintele R.S.F. Iugoslavia a menționat în primul rând hotărârea țărilor vizitate de a-și apăra suveranitatea și integritatea. În mod deosebit — a arătat Iosif Broz Tito — a rezultat

deplinul acord asupra faptului că toate țările mari, mijlocii și mici trebuie să participe pe bază de egalitate în drepturi la rezolvarea problemelor mondiale. Democratizarea relațiilor internaționale, a continuat președintele R.S.F.I., constituie unul din imperatiile vremurilor noastre. În cursul convorbirilor purtate s-a menționat că a fost condamnată politica de apartheid, colonialismul și neocolonialismul.

Președintele Tito a arătat că s-a obținut un acord deplin asupra necesității intensificării activității țărilor neangajate. În acest sens el a subliniat necesitatea convocării conferinței la nivel înalt a acestor state.

Furtună politică la Santo Domingo

Hotărârea Partidului reformist, de guvernământ, din Republica Dominicană de a desemna pe actualul președinte al țării, Joaquín Balaguer, drept candidat la viitoarele alegeri prezidențiale, a stârnit o furtună politică în această țară.

Patru partide de opoziție au anunțat că se vor abține de la viitoarele alegeri dacă Balaguer va candida. Reprezentanții acestor partide — Mișcarea de conciliere națională, Partidul quiqueyan democratic, Partidul revoluționar social-cristian și Partidul revoluționar social-cristian — l-au acuzat pe președinte că procedează în mod anticonstituțional, întrucât el nu are dreptul să candideze pentru un nou mandat. În cercurile politice din Santo Domingo se consideră că intențiile electorale ale lui Balaguer au provocat actuala sciziune din partidul de guvernământ și crearea Mișcării de integrare democratică, condusă de actualul vice-

Aspecte de la plecarea spre Cuba a unui grup de 500 de tineri din S.U.A., demici să ajute la recoltarea trestiei de zahăr

În presa americană apar noi fapte care demonstrează intervenția din ce în ce mai masivă a Statelor Unite în Laos.

Ziarele din Washington anunță că, la misiunile de bombardament ale avioanelor „B-52“ dislocate la bazele din Asia de sud-est, participă și aviația flotei a-7-a, care patrunează în apele Golfului Tomkin. „Washington Post“ scrie că, de la 15 februarie, 170 de avioane au decolat de pe aceste portavioane au bombardat numeroase regiuni laotiene. Intr-o declarație făcută la Saigon, comandantul flotei a șaptea a încercat să justifice acțiunile aviației americane „prin-o înfrățire a situației din Laos“.

În Congres, tot mai mulți senatori își exprimă îngrijorarea, arătând că Laosul nu trebuie să devină un nou Vietnam. „Nu mai avem îndoieli că Statele Unite sînt implicate în operațiunile militare în Laos“, a declarat senatorul Stuart Symington. De asemenea, Subcomisia senatorială pentru angajamentul militar al S.U.A. în Vietnam a adresat o scrisoare secretarului de stat,

William Rogers, prin care cere ca ambasadorul american din Laos, George Godley, să fie chemat la Washington pentru a face depozitii în fața Subcomisiei în legătură cu imixtiunea S.U.A. în această țară. Președintele Comisiei senatoriale pentru probleme externe, William Fulbright, a cerut, la rândul său, guvernului să fie adus la cunoștința opiniei publice americane adevărul despre rolul pe care Washington îl joacă în Laos, deoarece este greu de afirmat și susținut că Statele Unite nu sînt implicate în operațiunile militare și în această țară din Asia de Sud-Est.

Ministrul apărării S. U. A., Melvin Laird, a recunoscut că aviația americană întreprinde bombardamente în Laos, pretinzând însă că acestea au scopul „de a se asigura protecția pozițiilor americane din Vietnamul de sud“.

Laird, care a fost audiat de subcomitetul pentru alocări militare al Camerei Reprezentanților, a afirmat că „S.U.A. nu au forțe militare terestre angajate în luptele din Laos“ și că „nu există nici o schimbare în politica față de Laos din ultimii trei sau patru ani“.

pe scurt

Comunicat comun ungaro-belgian

În comunicatul dat publicității la încheierea vizitei în Belgia a ministrului afacerilor externe al R. P. Ungare, Janos Peter, se arată că miniștrii de externe ai Belgiei și Ungariei au constat

cu satisfacție evoluția favorabilă a relațiilor dintre cele două țări și existența unor posibilități pentru dezvoltarea lor.

În legătură cu problema securității europene, abordată pe larg în cadrul convorbirilor, părțile și-au exprimat părerea că proiectata conferință de securitate europeană, cu participarea tuturor statelor interesate, ar constitui unul din mijloacele cele mai eficiente pentru consolidarea păcii și securității, pentru dezvoltarea colaborării europene.

ORE DRAMATICE ÎN REGIUNEA NAPOLI

Situația devine dramatică pe litoralul din regiunea orașului Napoli și îndeosebi în zona stațiunii balneare Pozzuoli, unde mișcările seismice interne se amplifică, iar pământul continuă să se ridice și să crape. Joi seara, căpitanul portului, birourile vamei și cele ale poliției

avind o temperatură de 150 de grade. Străzile și conductele de apă încep să fie afectate de acest fenomen. Se amintesc că erupția vulcanică, care a distruș orășelul în 1538, a fost precedată de o puternică ridicare a solului, urmată de puternice cutremure.

MOTIVE ELEGICE. A plecat dintre vii Bertrand Russell; avea 97 de ani și totuși lumea a gădit ori a simțit: deja! Numărul celor care cunosc opera filosofică a marelui gânditor este mai redus decât al celor ce și-amintesc pe umanism în fruntea manifestărilor pro-pace din Trafalgar — Square, monumentul său viu îl ridică însă și uni, și alții. Tot în februarie, pe noi, oamenii cu firea deschisă, ne-a părăsit marele Grigore Vasiliu Biric, inegalabilul cavalier al risului cu o mie de nuanțe. Și ne putem mișca mai tare la gândul că, dacă începem cu suspensul aceste clipe moliorite nu s-a auzit explozii de ris în paradis, de bună seamă e numai pentru că paradisul, vai, e un domeniu nepopular...

Dar secretarul de redacție va puncta că, pentru o lună cu numai 28 de zile, prezenta cronică este disproporționat de mare. Atunci autorul acestei cronici îi va arăta o și mai lungă listă de subiecte rămase nebite — motive de curiozitate, motive de idioalță, motive de revoltă, motive de speranță și dacă va fi întrebare cum de o pus totuși punctul final, va răspunde că a fugit de această nădăduind să mai apuce, de pe pământ, o formă de inimă, ultimul mărșor rămas nevindut.

ȘTEFAN IUREȘ

Cronica unui AN

În ce măsură putem conta pe longevitate nu știm, ci ne va ajuta memoria la bătrânețe rămâne, de asemenea, incert, totul este sigur că bucurămintul adolescent astăzi se va părea destul de ușor să răspundă, dacă i se va cere să-și scoțacoască prin amintiri: Februarie '70? Păi da, firește, a fost momentul epocal cînd am văzut pentru prima oară, de la o distanță de numai 15—20 centimetri corpul ceres numit Luna. Respectiv o bucăciță din ea, nu mai mare decît unul de biblică, susținută delicat și ferm de un crăcan de oțel inoxidabil, Luna, da, expонат în interiorul unui cub de sticlă la Universitatea populară, sala Dalles. Toți am defilat pe acolo, toți am privit roata selenară, cumva jenați, triumf demașigiti, strivind scîlpirea triumfală sub o blazare ostentativă — ia, o piatră gri-brună, acolo — ne amintim, cum să nu, am stat la coadă, Luna era păzită, în fața noastră o babă țîșia smerit și își făcea cruce, noi doi veneam direct de la ora de chimie și cu gențile de licență sub braț, schimbam considerații tehnice despre vizibilitatea natură a tufului vulcanic, ne gîndeam fiecare în parte că ne-a fost dat să facem parte dintr-o genera-

ție extraordinară, dar asta nu mai rostgam cu glas tare, prea era un adevăr lipsit de originalitate.

Februarie '70 cu evidențele sale, într-o mișcare de cartusel rapid, multicolor, unificat de viteză pînă la alb ca în experiența cu discul lui Newton, a oferit trăirii noastre o suită de motive fundamentale. Enumerarea lor mai mult sau mai puțin sistematică n-ar trebui să ne facă să uităm nici o clipă că dincolo de extrasul schematic sînt farmecul indicibil al amestecului, viața plină de tonuri și mișcare tari, imprezvizibile, a miștoare.

MOTIVE DE REFLECȚIE. Formula cere, automat, determinări: reflecție — la ce? La învățămîntele istoriei, răspunde februarie, arătînd că s-a împlinit un sfert de veac de la evenimentele cu care sîrșise lunga iarnă din '45. Relatat public de martori oculari, participanți nemijlociți, veterani, acel februarie lor mai mult sau mai puțin sistematic n-ar trebui să ne facă să uităm nici o clipă că dincolo de extrasul schematic sînt farmecul indicibil al amestecului, viața plină de tonuri și mișcare tari, imprezvizibile, a miștoare.

evidențelor din Februarie '70 operează de la sine: au avut loc adunările generale ale cooperativelor agricole de producție, tractorul U-650 M și-a început călătoria pe ogarele fertile urmat, în producția de serie a Brașovului, de alte 12 tipuri de tractoare, luna cărții la sate a înscris o ediție nouă, alertată de librării, standuri de cărți în magazine sătești, „Carța prin poștă“ etc. Sînt evenimente curente, sînt rînduri de istorie contemporană. Necesitatea sintezei teoretice a faptelor, nevoia de proiectare științifică a nevoiului edificii la care tragem cu toți este legată de constituirea Academiei de Științe Sociale și Politice, înalt for de lucru al cuceririi militante, vastă arenă ideologică deschisă orizontului creației și indestructibil legată de practica edificării socialiste.

MOTIVE DE ÎNCREDERE. În desfășurarea pozitivă a evenimentelor din Februarie '70 operează de la sine: au avut loc adunările generale ale cooperativelor agricole de producție, tractorul U-650 M și-a început călătoria pe ogarele fertile urmat, în producția de serie a Brașovului, de alte 12 tipuri de tractoare, luna cărții la sate a înscris o ediție nouă, alertată de librării, standuri de cărți în magazine sătești, „Carța prin poștă“ etc. Sînt evenimente curente, sînt rînduri de istorie contemporană. Necesitatea sintezei teoretice a faptelor, nevoia de proiectare științifică a nevoiului edificii la care tragem cu toți este legată de constituirea Academiei de Științe Sociale și Politice, înalt for de lucru al cuceririi militante, vastă arenă ideologică deschisă orizontului creației și indestructibil legată de practica edificării socialiste.

MOTIVE DE ÎNCREDERE. În desfășurarea pozitivă a evenimentelor din Februarie '70 operează de la sine: au avut loc adunările generale ale cooperativelor agricole de producție, tractorul U-650 M și-a început călătoria pe ogarele fertile urmat, în producția de serie a Brașovului, de alte 12 tipuri de tractoare, luna cărții la sate a înscris o ediție nouă, alertată de librării, standuri de cărți în magazine sătești, „Carța prin poștă“ etc. Sînt evenimente curente, sînt rînduri de istorie contemporană. Necesitatea sintezei teoretice a faptelor, nevoia de proiectare științifică a nevoiului edificii la care tragem cu toți este legată de constituirea Academiei de Științe Sociale și Politice, înalt for de lucru al cuceririi militante, vastă arenă ideologică deschisă orizontului creației și indestructibil legată de practica edificării socialiste.

politice — dar cine poate oare nega în schimb că pacea pămintului rămîne una și indivizibilă? Vietnam, Orient Apropiat, Laos, cubici înscris zilnic pe agenda neliniștii. O grea răspundere este înconvoaie umbra asupra celor ce, presărînd noi jertfe ale ambiției sterile, împing momentul păcii tot mai departe, îl fac tot mai greu accesibil, sînt inovații că pămintul a ajuns să fie nesigur, apa să fie nesigură, aerul nesigur, veghea descompusă, somnul otrăvit.

MOTIVE DE EMOTIE. Cum știm, emoțiile călătorec repede. Să înțelegem un bulger acasă anume ca să consemnăm la acest capitol un februarie universitar, cu sesiune de examene, cu așteptare înfrigurată în fața ușii, cu soapă „abătută“ — urare colegială la care nu se mulțumesc, te — cu planarea miinii deasupra biletelor impersonale, cu reculegerea și elaborarea răspunsului, cu sentimentul de eli-

berare care urmează unui răspuns bun. E un timp activ și dens, fecund și cald de așteptare. După această oază, să consemnăm de pe aiorcă: emoția onerării de a afla, abia după 22 de ani, dar cu o revoltă nealterată, amănuntele unui masacră tănuț în jungla Malayeziei, făcîndu-l la începutul epocii de decolonizare sub scutul împunității unui imperiu ce nu mai este. Emoția, încercată de scribă, că alt grup de hippies, acționînd după legile sambre ale unui ritual ucigaș, au masacră familia unui medic militar la

ASTĂZI, CIND NE DESPĂRȚIM DE FEBRUARIE

mentelor internaționale, în progresul continua (deși încă ațit de lent) ne-a dat, de asemenea, acest februarie, o dată cu numeroase informații pe telex, în fabuloasa India un vînt de înnoire tulbură încercim să așteptăm flămîndă a Nirvanei, maharajahii își pierd privilegii, guvernul rezistă cu calm presiunilor și manevrelor reacțiunii și mută un nou pion înainte pe tabla de șah anunțînd hotărîrea de a menține naționalizarea celor 14 bănci. În inima Europei au loc contacte politice ce își propun, rațional, să topească

multe, iscate din conflicte sau stări conflictuale prea grave, difuzate pe arii prea întinse. Catalicii și protestanții în Irlanda de nord, Cipriotii de tendințe politice opuse în felul cum își privește destinul insulei lor comune. Kurzi și irakieni deopotrivă păminteni într-o țară străvotă. Ce bine ar fi dacă pentru toate aceste comunități sau grupuri comunitare, dacă orice pas spre înțelegere ar străluci cu forță exemplară! Sigur că sursele tensiunii sînt meru diferite, cu meru alte motivații și specificități istorice, economice,

berare care urmează unui răspuns bun. E un timp activ și dens, fecund și cald de așteptare. După această oază, să consemnăm de pe aiorcă: emoția onerării de a afla, abia după 22 de ani, dar cu o revoltă nealterată, amănuntele unui masacră tănuț în jungla Malayeziei, făcîndu-l la începutul epocii de decolonizare sub scutul împunității unui imperiu ce nu mai este. Emoția, încercată de scribă, că alt grup de hippies, acționînd după legile sambre ale unui ritual ucigaș, au masacră familia unui medic militar la